

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка №7

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България, Добрич

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

79	КЪСНИТЕ ГОДИНИ НА АВРААМОВОТО СЕМЕЙСТВО	2
80	СМЪРТТА НА САРА	7
81	ЖЕНИТБАТА НА ИСААК	11
82	ИСАВ ПРОДАВА ПЪРВОРОДСТВОТО СИ	15
83	ИСААК СЛЕДВА МИРА	20

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

84	СИЛАТА НА МОЛИТВАТА И ПОСТА	27
85	ХРИСТИЯНСКИТЕ ОТГОВОРНОСТИ И ВЗАИМООТНОШЕНИЯ	31
86	ХРИСТИЯНСКАТА ПРОШКА	35
87	БОЖИЯТ СТАНДАРТ ЗА ЖЕНИТБАТА	38
88	ГОДЕН ЗА ВЛИЗАНЕ В НЕБЕТО	43

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

89	ПОКАЯНИЕ И ВЪЗВРЪЩАНЕ	48
90	ПЛОДЪТ НА ДУХА	52
91	ДАРБИТЕ НА ДУХА	57

Стих за запомняне: "Забележи непорочния и гледай праведния. Защото сетнината на такъв човек е мир" (Псалм 37:37)

Текст: Битие 22:20-24, 25:1-18

Този текст разкрива епилога на биографията на първия патриарх в Библията – Авраам. Това е един разказ, твърде различен от това, което апостол Павел нарича **"безконечни родословия"** и **"бабешки басни"** и представлява истински реален портрет, предназначен да ангажира вниманието ни и да разкрие завършека му в Христос. Това бе един човек, който стотина години по-рано бе взет отсред отчуждението и нищетата, за да заеме мястото си в Божиата вечна програма. Щом бе призван, той се отказа от **"известното"**, за да преследва **"неизвестното"**, и от **"настоящото"**, за да преследва **"обещаното в бъдещето"** (**Евреи 11:8-10**). Той странства, където го води Бог. Разви остър слух, с който да долавя Божиите инструкции, и придоби твърда стъпка, за да крачи в пътя на послушанието спрямо Онзи, Който съди най-мъдро и вярно. Времето доказа, че Авраам бе прав. Неговият жизнен път потвърди, че **"пътят на праведните е като виделото на разсъмване, което се развиделява, догдето стане свършен ден"** (**Притчи 4:18**). Истинското спасение расте и се задълбочава, то се разширява и се запазва до края.

**РАЗКАЗЪТ ЗА АВРААМОВИТЕ РОДНИНИ
(Битие 22:20-24; 11:26-29; 24:10,15,24; 31:53)**

"А след тия събития, известиха на Авраама, казвайки: Ето, и Мелха роди чада на брата ми Нахор" (Битие 22:20)

След като ни разказа как Авраам премина върховното изпитание на живота си – принасянето на Исак в жертва на Господа, сега Библията насочва вниманието ни върху късните години на Авраамовото семейство, като прелюдия към историята за Исак и Ревека. До Авраам достигна новината, че семейството на брат му Нахор се е умножило и просперира. Последният път, когато четохме за Нахор, бе когато Авраам го остави в Харан, 50 години по-рано. Това бе, след смъртта на баща им Тара (**Битие 11:27-32; 12:1-4**). Това, което ги раздели един от друг бе призивът на Бог към Авраам и малко по-късно, несъмнено, решението на Авраам трябва да е послужило като подбуда за Нахор да реши да следва Господа (**Битие 24:31,50,59-60**). Целта на Бог е да спаси вярващия и цялото му семейство и чрез неговия живот и другите да видят светлината (**Деяния 16:31; 2 Петрово 3:9**).

Въпрос 1: Каква е връзката на Нахор с Авраам и защо тук срещаме разказ за неговото семейство?

Все пак, това, на което Святия Дух набляга в този пасаж, е във връзка само с физическото преуспяване на Нахор. То е с цел да послужи за въведение към историята на Ревека и Исак и така плавно да се премине от историята на Авраамовия живот към живота на неговия син, Исак. Нахор имаше дванадесет сина, така както и Исмаил и Яков (**Битие 17:20; 25:12-16; 35:22-26; 42:13**). Внимателният читател на Библията ще забележи, че числото 12 изглежда чудотворно за израилтяните. По-

късно от децата на Яков също произлязоха дванадесет племена (**Изход 24:4**); всяко от дванадесетте отделни племена на Израел (**Изход 28:21**). Също и камъните за възпоменание, взети от дъното на Йордан за спомен на идните поколения, бяха дванадесет. Има и други пасажии показващи символичното в числото дванадесет като например: (**Ис.Навиев 4:3; 1 Царе 7:25; 10:20; 11:30; Лука 2:42; Йоан 6:70; Откровение 12:1,2; 21:12, 14, 21; 22:2**). Сред имената на синовете на Нахор срещаме Ватуил, бащата на Ревека. Макар Авраам да виждаше своето семейство като високо покровителствано с ненадминати привилегии, пак той се зарадва, когато чу за успехите и благословенията на своя брат. Би трябвало да е радостно за всеки вярващ да чуе за успехите и прогреса на другите, дори ако чуждите благословения превишават неговите собствени. Вярващият трябва да се труди за спасението на домочадието си по плът. Мойсей имаше пламенно желание за спасението и запазването на израилтяните. С голяма мъка в душата си той се моли Бог да им прости, след като се бяха отклонили в идолопоклонство (**Изход 32:31-32**). Също и Апостол Павел, въпреки несравнимата си духовност и ясно очертани задачи, прояви истинска загриженост за спасението на евреите.

Той написа: **"Братя, сърдечното ми желание и молбата ми към Бога е за спасението на Израел"** (Римляни 10:1).

Въпрос 2: Какъв е духовният ангажимент на вярващия спрямо неговото семейство и роднини?

АВРААМ СЕ ОЖЕНВА ЗА ХЕТУРА СЛЕД СМЪРТТА НА САРА
(**Битие 25:1-4; 1 Летописи 1:29-32; Галатяни 4:30; Римляни 7:2,3; Малахия 2:14-16; 1 Коринтяни 7:39**)

"А Авраам взе и друга жена, на име Хетура" (Битие 25:1)

Авраам изчака известно време, след смъртта на Сара, преди да се ожени за друга жена на име Хетура. Тогава той беше на около 140 години. Около 25 години по-рано той бе извършил своето възстановяване като отпъди Агар – робинята, която бе взел за жена извън вярата.

"Обаче, що казва писанието? Изпъди слугинята и сина ѝ; защото синът на слугинята няма да наследи със сина на свободната" (Галатяни 4:30)

Сара беше единствената жена в живота на Авраам във времето, когато тя умря. Нейната смърт направи Авраам свободен да се ожени отново, ако желае. **"Защото омъжена жена е вързана чрез закона за мъжа, до когато той е жив; но когато мъжът умре тя се освобождава от мъжевия закон ... но ако умре мъжът ѝ, свободна е от тоя закон, и не става блудница, ако се омъжи за друг мъж"** (Римляни 7:2-3).

Позицията на писанието за всеки небесен вярващ е: един мъж за една жена. Със сигурност Бог очаква християнинът да направи своето възвръщане, **първо**: ако мъж е напуснал жена си, за да се ожени за друга. **Второ**: ако мъж се е оженил за напуснатата жена. **Трето**: ако мъж е взел втора жена или ако жена се ожени за мъж, чиято първа жена е жива. **Четвърто**: ако мъж се ожени за жената на друг мъж, който все още е жив. Многоженството е проклетие. Бог мрази развода и многоженството; отделянето един от друг също не е съвършената воля на Бог (**Малахия 2:14-16; 1 Коринтяни 7:39**). Той никога не е бил благоразположен към несвятата женитба.

Въпрос 3: Какво е библейското виждане относно женитбата и покажете с примери какво означава човек да се ожени погрешно ?

Хетура роди на Авраам шест сина, седем внука и трима правнука (**Битие 25:2-4**). Но, едно дете на завет струва повече от милион обикновени деца, които нямат връзка с Всемогъщия Бог. Не е чудно, че разказът за наследниците на Авраам от Хетура е съвсем сбит, докато историята на Исак е твърде обширна.

ПРИГОТОВЛЕНИЕ ЗА НЕБЕСНИЯ ДОМ

(Битие 25:5-7; 1 Тимотей 5:8; Псалм 90:12; 1 Летописи 29:15; Еклисиаст 6:3)

"Но Авраам даде целия си имот на Исаака. А на синовете на наложниците си Авраам даде подаръци и, докато беше още жив, изпрати ги към изток, в източната земя, далеч от сина си Исаака" (Битие 25:5-6)

Светът вече чезнеше от погледа на белокосия Авраам, за него "кладенците бяха затрупани", "изворите бяха пресъхнали" и насладите на тоя свят му бяха станали напълно безвкусни. Подпирайки се на своята тояга, той бе пропътувал грубия път на живота – детството, младостта, мъжеството, старостта - до самия край. Във всичко това, той израстна в знание, любов, послушание, святост и покорство, като по този начин изгради своя небесен копнеж и подготвеност за Божествения град. Неговите скърби и неволи скоро щяха да свършат. Все пак, и този период бе сериозен момент в неговия живот.

Най-общо, живота на Авраам бе пълен с необикновени предизвикателства и решаващи изпитания. Но в края на живота си той даде приоритет на една тиха подготовка за вечния си дом. Той нареди за дома си, защото скоро щеше да умре. Авраам трябваше прецизно да подреди нещата. Според свършената воля на Бог, той завеща своето притежание на заветното си дете, наследника си – Исак. Днес вярващите са наследници на Бог и сънаследници с Христос (**Римляни 8:17**). На другите "**синове на слугините**" – Агар и Хетура, той даде само подаръци. Даже Исмаил, който по-рано бе отпратен без нищо, сега получи подаръци. "**Но ако някой не промишлява за своите, а най-вече за домашните си, той се е отрекъл от вярата, и от безверник е по-лош**" (**1 Тимотей 5:8**). Той отпрати останалите си синове на изток, далеч от Исак, за да не навредят на заветното дете. Той бе благоразумен, справедлив и честен спрямо всички.

Авраам, като странник в света, се взираше в края на странстването си; като мореплавател – в завършека на пътешествието; като труженик – в края на работния ден и като старец - в нощта на смъртта. Все пак смъртта не е изчезване или изпаряване, както някои хора мислят. Тя е нещо, на което трябва да се обърне сериозно внимание. Това може да не е приятно, но е най-мъдрото нещо в живота. "**Който пренебрегне тази тема, ще умре двойно - за винаги**" – казва един християнски писател. "**Научи ни така да броим дните си щото да си придобием мъдро сърце**" (**Псалм 90:12**).

Въпрос 4: Как можем да се приготвим за вечността?

Този въпрос е убягнал от вниманието на много съвременни проповедници, чиито послания, молитви и планове са единствено във връзка с настоящето време. Погълнати от нещата от настоящето, те се отчуждават от небесните и вечни неща. Колко по-различно беше с проповедниците в дните на Библията, чието видение,

копнеж и мисия бяха фокусирани върху вечното. Мъдрият проповедник съветва съвременните служители: **"Ако човек ... живее много години, така щото дните на годините му да станат много, а душата му да не се насити с благо...Казвам, че пометничето е по-щастливо от него"** (Еклесиаст 6:3).

Авраам, в предсмъртния си час, преглеждаше живота си с удовлетворение и задоволство и намираше свеж извор на мир и надежда в приближаващата вечност.

"И числото на годините на живота на Авраама, колкото живя, беше сто седемдесет и пет години" (Битие 25:7).

СЛАВНОТО ПРИБИРАНЕ У ДОМА И СКРОМНОТО ПОГРЕБЕНИЕ

(Битие 25:8-10; 1Летописи 29:15; Евреи 9:27; 1Солунци 4:14; Филипяни 1:21)

"И Авраам издъхна, като умря в честита старост, стар и сит от дни ; и прибра се при людето си. А синовете му Исаак и Исмаил го погребяха в пещерата Махпелех, в нивата на Ефрона, син на Саара, хетееца, която е срещу Мамврий, нивата, която Авраам купи от хетейците; там беше погребан Авраам, също и жена му Сара" (Битие 25:8)

Земята е временен лагер - просто място, през което преминаваме. Праведният Авраам живя дълго тук, но и неговото време дойде и си отиде, само за да може той да премине на отвъдния бряг. **"Защото сме чужденци пред Тебе, и пришелци, както всичките ни бащи; дните ни на земята са като сянка, и трайност няма ... И тъй като е определено на човеците веднъж да умрат, а след това наставка съд"** (1 Летописи 29:15; Евреи 9:27). Ако Христос се забави с пришествието си, вярващите, живеещи в момента, с времето, могат да починат, но **"и починалите в Исуса Бог ще приведе заедно с Него"** (1 Солунци 4:14). Един библейски коментатор отбелязва, че тялото на Авраам се присъедини към общността на мъртвите, но душата му се присъедини към общността на блажените. Смъртта събира човешката душа със сродните нему по дух. Онези, които са били приятели на света и на порочните хора, ще бъдат събрани с подобните на тях в ада, докато онези, които са общували със светиите и с непорочните, ще се присъединят към тържествуващите избраници в Небето. Затова и преселването на християнина, пътуващ от този свят към другия, е винаги в негова полза. **"Защото за мен да живея е Христос, а да умра – придобивка"** (Филипяни 1:21), каза апостол Павел.

Въпрос 5: Как вярващите би трябвало да възприемат смъртта?

Благоприличието и скромността, демонстрирани в погребението на този патриарх, са също поучителни за вярващите днес. **"А синовете му Исаак и Исмаил го погребяха в пещерата Махпелех, в нивата на Ефрона, син на Саара, хетееца, която е срещу Мамврий"** (Битие 25:9).

Исак и Исмаил отдадоха последна почит на своя скъп баща, като го погребяха на мястото, където той бе погребал жена си, Сара. Погребението беше съдържателно, но скромно. То беше лишено от прекалено ритуално украсяване. Идолопоклонството на обществото и роднинските обичаи не бяха допуснати в него. Какво предизвикателство за вярващите в тези последни дни!

Въпрос 6: Какви принципи трябва да водят вярващия при погребение?

БОГ - СЪБЛЮДАТЕЛ НА ЗАВЕТИТЕ
(Битие 25:11-18; Евреи 6:13-20; Римляни 11:29; Битие 17:19-21;
Галатяни 3:13-14; Лука 1:72-73)

Бог спази завета си с Авраам не само в неговия жизнен път, но и след неговото преселване Божията вярност продължи спрямо потомството му след него. Това е същата вярност, която се разпростря и спрямо вярващите в тази ера на благодатта, които са потомството на Авраам чрез вяра (**Евреи 6:13-20; Галатяни 3:13-14**).

По-рано Бог бе казал на Авраам относно Исак и Исмаил: **"Но Бог каза: Не, а жена ти Сара ще ти роди син, и ще го наречеш Исаак; и с него ще утвърдя завета Си за вечен завет, който ще бъде и за потомството му след него. И за Исмаила те послушах. Ето, благослових го, и ще го наплодя и преумножа; дванадесет племе-началници ще се родят от него, и ще го направя велик народ. Но завета Си ще утвърдя с Исаака, когото Сара ще ти роди до година по това време"** (Битие 17:19-21).

Всички блага на този завет бяха буквално изпълнени за двамата сина на Авраам. В нашият текст откриваме, че **(1)** Исак стана настойник на Божия вечен завет. Бог даде на Исак комплексни благословения (**Битие 17:19 и 25:11; Римляни 9:4-9**). **(2)** Исмаил роди 12 князе (**Битие 17:20 и 25:13-16**). **(3)** Бог преумножи Исмаил, както и Исак (**Битие 17:19,20 и Битие 25:11,16**). **(4)** Исмаил стана груб и див човек (**Битие 16:12; 21:20-21**). **(5)** Той живя и умря сред братята си (**Битие 16:12; 25:18**).

Въпрос 7: Какво е доказателството за Божията вярност към Авраам и какъв урок може да извлече от това един вярващ?

Струва си да обърнем внимание на извода от Божия завет спрямо Исак. Той го превърна в избрана и специална личност; избран за прародител на Господ Исус Христос (**Римляни 9:4-9**). От сина му Яков произлязоха 12-те племена, които сформираха ядрото на израелската нация. В края на краищата Израел, потомството на Авраам, стана обекта на свещената история – един свят народ. Никой друг народ в своята национална история не бе така уникален и почетен (**Второзаконие 14:2; 4:6-8**).

Вярващите днес са наследници на Исак и Авраам чрез вяра, духовни евреи и истинският първообраз на Израел (**Римляни 2:28-29**).

Въпрос 8: По какъв начин вярващите днес са свързани с благословенията на Авраам?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	21	Песен на песните	1-2
Вторник	..	22	..	3-4
Сряда	..	23	..	5-6
Четвъртък	..	24	..	7-8
Петък	..	25	Исаия	1
Събота	..	26	..	2
Неделя	..	27	..	3

Стих за запомняне: *"И чух глас от небето, който казваше: Напиши: Блажени от сега нататък мъртвите, които умират в Господа; да! казва Духът, за да си починат от трудовете си; защото делата им следват подир тях"* (Откровение 14:13).

Текст: Битие 23:1-20

Това учение е насочено към смъртта на Сара, Авраамовата жена и майка на Исак. Сара измени своя житейски път и така тя смени тленното с нетленно. Авраам и жена му, Сара, се пътуваха заедно надлъж и шир. Те напуснаха заедно Ур Халдейски в покорство на Божия призив. Авраам не би могъл да успее без нея. Тя бе в съгласие със своя съпруг, дори когато се вземаха негативно влияещи й решения. Тя не ропта, когато мъжът й даде на своя племенник, Лот, правото да избира пръв земя, когато стана спор между техните говедари.

Тя бе жена на вярата и първата жена в списъка на героите на вярата в **Евреи 11 глава**. Чрез вяра **"тя доби сила да зачене в напреднала възраст, понеже счете за верен Този, който й бе обещал"** (Евреи 11:11). Нейното послушание, смирение и покoren дух са пример за всяка християнска жена (**1 Петрово 3:6**). Тя не беше само привързана към дома, но тя бе и гостоприемна. Тя и мъжът й неочаквано бяха приютили ангели. И заедно с всички тези добродетели тя почина в твърде дълбока старост. Чувствата, които нейния съпруг, Авраам, имаше към нея, могат да си проличат по начина, по който той скърбеше при нейната смърт.

Въпрос 1: *Колко възрастна бе Сара, когато почина?*
Въпрос 2: *Кои са основните качества в живота й, които Християнска жена трябва да притежава?*

СМЪРТТА – ЕДИН НЕОБХОДИМ ЗАВЪРШЕК

(Битие 23:1-2; 3:3; Евреи 9:27; Римляни 6:23; Псалми 90:12;
Йов 14:1; Еклесиост 3:1-2; 8:8)

В първоначалния план на Бог не е било предвидено човекът да умира. Смъртната присъда дойде над човечеството в резултат от първоначалния грях на човека в Едемската градина. **"И чрез прегрешението на един човек смъртта царува чрез единия"** (Римляни 5:17). Библията предупреждава че **"е определено на човеците веднъж да умрат, а след това наставка съд"** (Евреи 9:27). Това Божие слово отрича всякакви погрешни учения за превъплъщения и чистилице. Ние сме чужденци и пришълци на земята, поради което трябва да прекарваме времето на нашето пътешествие тук със страх и трепет. Животът е преходен. **"Само един живот, който бързо отминава. Само извършеното за Бога остава"**. Соломон отбеляза, че **"Има време за всяко нещо, и срок за всяка работа под небето: време за раждане, и време за умирање; Време за насаждане, и време за изкореняване насаденото"** (Еклесиост 3:1-2).

Въпрос 3: *Как един вярващ би трябвало да се подготви за смъртта?*

ПОДРОБНОСТИ ОТНОСНО СМЪРТТА

(Битие 23:1-2,19-20; Йов 19:25-26; Лука 16:19-22; Еклесиаст 3:1-2; Римляни 6:23; Числа 23:10; Откровение 14:13; Лука 16:22-23; Деяния 7:60)

Писанията съдържат подробни факти относно смъртта. **Първо**, при смъртта тленното се заменя с нетленно. **Второ**, и богатият, и бедният са равни в смъртта. **Трето**, всички тайни дела на хората се откриват при смъртта. **Четвърто**, праведните имат славен завършек при смъртта. **Пето**, нашите дела ни следват след смъртта. **Шесто**, съдбата на неподготвения грешник е в ада, докато вярващият отива в Небето. Животът е преходен, затова и е опасно за грешника да отлага покаянието си за в бъдещето. Ние трябва да изживеем всеки ден, като че ли е последен. **Последно**, смъртта не е нищо друго, освен почиване в сън за вярващия.

Въпрос 4: Изредете няколко значими истини за смъртта.

ЧУВСТВАТА, КОИТО АВРААМ ПРОЯВИ КЪМ ЖЕНА СИ

(Битие 23:2; Ефесяни 5:22-25; Притчи 5:18; 31:28; 1Петрово 3:7)

Авраам и Сара бяха неразделна двойка. Не е чудно, че смъртта на неговата жена му причини дълбока скръб в сърцето. Той тъгува за нея. Те бяха един пример за семейство, достойно за подражание. Те имаха много общо помежду си – те бяха едно в мисъл, дума и действие. За разлика от някои мъже, Авраам не изостави Сара заради проблема ѝ с неплодието. Той ѝ беше верен. От друга страна Сара беше добродетелна жена. Исаак и Ревека, Маной и жена му, Захарий и Елисавета, Акила и Прескила също са пример за чудесни двойки.

Въпрос 5: Спомени някои благочестиви съпружески двойки в писанията и отбележете какви предизвикателства отправя техният начин на живот към християнските съпружески двойки днес.

ПРЕПОРЪЧИТЕЛНИЯТ НАЧИН НА ПОВЕДЕНИЕ СРЕД ЧУЖДЕНЦИТЕ

(Битие 23:3-6; Евреи 12:14; Колосяни 4:5; Филипаяни 4:5; Данаил 6:4-5; Псалми 1:1-3)

"И като стана Авраам от покойницата си, говори на хетейците, казвайки: Пришелец и заселник съм аз между вас; дайте ми място за погребване между вас, което да е мое, за да погребам покойницата си пред очите си" (Битие 23:3-4)

Авраам и неговото семейство живяха известно време сред езичниците. Неговото поведение сред тях беше безукорно, поради което и той можеше смело да се обърне към тях и да поиска място за погребване на починалата си съпруга. Поради голямото уважение, което жителите на Хеброн имаха към него, те се съгласиха да дадат на Авраам място за погребване.

"А хетейците в отговор на Авраама му казаха: Послушай ни, господарю; между нас ти си княз Божий; погребни покойницата си в най-добрата от гробниците ни; никой от нас не ще ти откаже гробницата си, за да погребеш покойницата си" (Битие 23:5-6)

Поведението на вярващият сред невярващите трябва да бъде безукорно. Затова и Господ заповяда: **"Също така нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата" (Матей 5:16)**. Апостол Павел също съветва: **"обхождайте се мъдро към външните"**.

Въпрос 6: Защо трябва живота и поведението на вярващите да е безукорно сред невярващите?

Авраам повече не говореше за Сара, а за **"покойницата си"**. Нямаше екстравагантности в погребението на Сара. Не е според писанието да изхарчваме цяло състояние, за да погребем едно безжизнено тяло. **"Самовъздържането ви да бъде познато на всички човеци. Господ е близо"**.

Погребението не трябва да е повод за разточителни разходи и пищни церемонии, а по-скоро да е време за сериозен размисъл колко кратък е живота. Старовременните светиите **"се прибираха"**, т.е. тленните им останки приемаха прилично погребение. Те бяха погребвани скромно. Йоан Кръстител и Стефан, първият мъченик за Христос, бяха бляскав пример за това, какво значи да приемеш скромно и прилично погребение.

РЕПУТАЦИЯТА И РЕШЕНИЯТА НА ЧУЖДЕНЕЦА

(Битие 23:3-4; Евреи 11:8-10; 1Тимотей 6:6-9; 1 Летописи 29:10-15; 1 Петрово 1:1-5; 2:11-13)

"И като стана Авраам от покойницата си, говори на хетите, казвайки: Пришелец и заселник съм аз между вас..." (Битие 23:3-4)

Авраам бе чужденец и пришелец сред Хетите. Еврейската дума **"Тошав"** означава самотник, чужденец или човек, който няма право да притежава земя. Авраам бе пришелец при Хетите, понеже не беше местен жител. В думи и дела той се проявяваше като чужденец. Подобно на Авраам вярващите са чужденци и пришелци на земята.

Седем белега характеризират чужденеца. **Първо**, той осъзнава ясно и живее в светлината на тази истина, че той не принадлежи на града, в който се е заселил. Подобно на това и християнинът трябва да знае, че е от небесата, а не от земята. Затова неговите амбиции и стремежи би трябвало да са значително по-различни. **Второ**, чужденецът не участва активно в социалния, политическия и религиозния живот на мястото, където се е заселил. Като пришелец на земята, християнинът не би трябвало да участва в социалния и политическия живот на света. **Трето**, чужденецът говори на друг език. Подобно и вярващият говори на друг език – езикът на святостта, любовта, мира и вярата. **Четвърто**, чужденците не винаги биват разбрани от другите. Също като при чужденеца, не винаги света може да разбере вярването и поведението на вярващия. **Пето**, чужденецът е посланик на своята собствена държава. Така и вярващият е посланик на Небесното царство. **Шесто**, чужденецът не винаги е приеман. По същия начин и хората в света не винаги приемат облеклото и държанието на вярващия. **Седмо**, чужденецът е обзет от носталгия по родината си. Като чужденец, вярващият би трябвало винаги да мисли за своя небесен дом.

"И като стана Авраам от покойницата си, говори на хетите, казвайки: Пришелец и заселник съм аз между вас ..."

Пришелецът е чужденец, пътешественик, пътник. Като пътешественик, вярващият, **първо** – пътува олекотено. Ние сме на път и затова трябва да си носим само необходимите неща. Хората от света не са на път. Затова те отдават всичките си способности и енергия, за да притежават материалните неща на този свят. **Второ**, пътешественикът не спира обиколката си, преди да си пристигне у дома. Като пътешественици, ние не бива да се спираме, като че сме си дошли у дома, но трябва да продължим да крачим напред, докато наистина си дойдем у дома. Тогава и само тогава ние ще се спрем и ще си почиваме. **Трето**, пътуващият, който си знае назначението – крайната точка на маршрута, не се колебае дали да се върне обратно. Ако сме сигурни в нашето небесно назначение, не трябва да се връщаме към онова, което вече сме изоставили. **Четвърто**, пътникът не спира, за да се заглежда в празните пространства в страни от пътя. Като пътници, не бива да се спираме и да се

заглеждаме по "празните" театри, нощни клубове, различни видове партита и политически надпревари в този свят. **Пето**, пътникът внимава, да не би някой друг пътник да го обърка по пътя и да тръгне в погрешна посока. Не трябва да позволим на отпадналите от вярата да ни объркат по пътя ни към небето. **Шесто**, пътуващият постоянно мисли за целта на пътуването. Затова и той не се отказва от пътуването, дори и други да се отказват. **Седмо**, пътникът непрекъснато копнее за топлия прием и радостта, които го очакват у дома. Така и вярващият трябва да насочи вниманието си към радостта, която го очаква в небесния му дом.

Въпрос 7: Спомени някои общи черти между вярващия и пътуващия.

ДЕЙСТВИЕ ПО ПРАВИЛАТА

(Битие 23:7-18; 2 Царе 24:18-25; Авакум 2:3; Евреи 10:35-38)

Авраам не ламтеше за земята, макар и хората да желяеха да му я подарят. Вместо това той настоя за нормално закупуване на мястото. Окончателно плати четиристотин сикли сребро за земята. Той плати, като имаше за свидетели хетите. Той направи това от предвидливост, не само заради репутацията си, но и заради потомците си. Той го направи, за да не може един ден да се оспори порядъчността на потомците му или законността на притежанието им. Понякога вземаме решения, които изглеждат най-лесния начин за момента, но водят след себе си плащане на скъпа цена по-нататък. В сделките си със света трябва да сме бдителни така, както бе и Авраам.

Въпрос 8: Защо Авраам настоя да закупи земята и какво предизвикателство отправя това към вярващите?

Полезно е да забележим, че макар земята да беше обещана на Авраам и потомците му, те не започнаха да я притежават до времето на Исус Навиев. Някои обещания на Бог са с бъдеща дата на изпълнение. Но изоставането на времето не трябва да загасва вярата в достоверността и сигурността на изпълнението на такива обещания. Трябва да се научим да сме търпеливи. **"Защото видението се отнася към едно определено бъдеще време, но бърза към изпълнението си, и няма да излъже; Ако и да се бави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее"** (Авакум 2:3).

Въпрос 9: Какво разбираме за Бога от окончателното изпълнение на Божиите обещания за Авраам и какво трябва да е отношението на вярващите към Божиите обещания?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	28	Исая	4-5
Вторник	Римляни	1	..	6
Сряда	..	2	..	7
Четвъртък	..	3	..	8
Петък	..	4	..	9
Събота	..	5	..	10
Неделя	..	6	..	11

Стих за запомняне: "Който е намерил съпруга, намерил е добро" (Притчи 18:22)

Текст: Битие 24:1-67

Първоначално Сам Бог постанови женитбата. В изучаваната глава се разглеждат главните насоки за успешната женитба. Авраам искаше един добър дом за своя син Исаак и затова запланува определени стъпки, които да осигурят щастлива и богоугодна женитба за Исаак. Важно е да се отбележи, че инструкциите, които Авраам даде на своя най-възрастен слуга, наблягаха на моногамията. Моногамията е съществена тема в писанията, но Бог забранява и брачния съюз между един светия и един грешник.

Най-старият слуга на Авраам, който беше натоварен с отговорността да намери съпруга на Исаак, се молеше за Божието напътствие и водителство. Това подчертава колко важно за правилния избор е търпеливото чакане на Бог. Нашите женитби не могат да процъфтят без Бог. Затова за нас е разумно да започнем с Него.

Въпрос 1: Защо е необходимо да разчитаме на Бог за да намелим правилния брачен партньор?

**ЗАБРАНА ЗА НЕСХОДНО ОБВЪРЗВАНЕ
(Битие 24:1-9; Второзаконие 7:3; Съдии 14:3; 1 Царе 11:1-2;
Неемия 13:25-27; 2 Коринтяни 6:14-18)**

Вярващите и невярващите принадлежат на два диаметрално противоположни лагера. Няма общение между светлината и тъмнината. Авраам изрично предупреди своя слуга да не взема за **"подходящ помощник"** на Исаак дъщеря на ханаанците. Това показва, че Бог е твърд противник на несходното обвързване в женитбата, дори още от времето на патриарсите. **"И рече Авраам на най-стария слуга в дома си, който беше настоятел на всичкия му имот: Тури, моля, ръката си под бедрото ми; и ще те закълна в Господа, Бог на небето и Бог на земята, че няма да вземеш жена за сина ми от дъщерите на ханаанците, между които живея"** (Битие 24:2-3).

Още от старо време Бог е бил против женитбата на своите собствени хора с безбожните. Той даде това като закон за народа на Израел. Родителите на Самсон бяха изненадани от избора му на филистимска жена за съпруга. Светотатстващите жени на Соломон го провалиха. В Новия Завет старата заповед за пълно отделяне от безбожните е отново подчертана. Един християнин не би трябвало да се жени за грешник без значение колко привлекателни, интелигентни и преуспяващи са той или тя. Нашият брачен партньор трябва да дойде измежду вярващите със същата скъпоценна вяра. Ние трябва да внимаваме да не се оженим с хора, които не вярват в същите учения и които не държат вярата, веднъж предадена на светиите. Авраам знаеше този факт, когато каза на слугата си: **"но да отидеш в отечеството ми, при рода ми, и от там да вземеш жена за сина ми Исаака"** (Битие 24:4).

Всеки вярващ, който противно на Божието наставление, дръзва да се ожени за дете на дявола, рискува да си навлече беди. Такъв дом никога няма да познава истинската радост и мир. Трудно ще бъде за партньорите да действат с общи цели и е възможно да се появят сериозни семейни конфликти. Женитбата с невярващ може да доведе до загуба на християнското свидетелство и понякога до отпадане от вярата.

Несходното обвързване в женитбата има способността да унищожи Божието намерение за живота и служение на човека.

Въпрос 2: Каква е опасността вярващ да се ожени за невярващ?

ТЪРСЕНЕ НА БОЖИЯТА ВОЛЯ
(Битие 24:10-14; Псалми 32:8; 37:23; Еремия 10:23; Притчи 19:14;
Евреи 10:36)

Авраамовият слуга тръгна в пътуването си до града на Нахор. В предградието на града той се моли на Бог за успеха на мисията си.

"Тогавата каза: Господи, Боже на господаря ми Авраама, дай ми, моля, добър успех днес и покажи благост към господаря ми Авраама. Ето, аз стоя при извора на водата, и дъщерите на града излизат да си наливат вода..." (Битие 24:12-14)

Въпрос 3: Какво знамение използва слугата на Авраам, за да разбере волята на Бог относно женитбата на Исаак?

Не е излишно да се набляга отново и отново на важността да търсим Божието лице, за да имаме успех във всяко житейско начинание. Тук виждаме слугата на Авраам в пълна зависимост от Бога относно избора на съпругата на Исаак. Божиите обещания обхващат всяка област от нашия живот, включително и женитбата. Затова е необходимо младежите и девойките да се молят непрекъснато и пламенно за Божествено водителство в търсене на брачния си партньор. Но също трябва да е ясно, че човек трябва първо да стане дете на Бог преди да търси Божието водителство за женитбата си. Исаак, на когото търсиха брачен партньор, беше наречен **"слугата Ти"** (Битие 24:14). Това означава, че основното изискване, за да чуем гласа на Бог относно женитбата ни, е първо да бъдем новородени. Необходимо е също така човек да посвети себе си в служба на Бог и старателно да се покорява на Бог във всяка област на своя живот.

Търпението е също необходимо за младите мъже и жени, които чакат Бог да им покаже Своя избор. Библията казва **"Облегни се на Господа, и чакай Него"** (Псалм 37:7). Бог никога няма да лиши от своето най-добро онези, които полагат цялата си увереност в Него. Не е според писанията по този въпрос да се взема решение въз основа на виждането. Бог е най-добрият Сватовник.

Въпрос 4: Споменете някои основни изисквания по отношение на познаването на Божиата воля относно женитбата.

ПОЗНАВАНЕ НА БОЖИЯТА ВОЛЯ
(Битие 24:15-49; 2:22,23; Деяния 9:10-15)

Молитвата на Авраамовия слуга получи незабавен отговор. Бог разкри Своя избор на човека. **"И рече: Благословен да бъде Господ, Бог на господаря ми Авраама, Който не лиши господаря ми от милостта Си и верността Си, като отправи Господ пътя ми в дома на братята на господаря ми"** (Битие 24:27)

Слугата се увери, че Ревека бе от Авраамовия род. Днес различните хора са водени по различен начин относно женитбата. За някои водителството може да е Божието слово (Псалм 119:105,130; 2 Тимотей 3:16-17), или чрез вътрешния глас на Духа (Йоан 10:4-5,27; Римляни 8:14; Притчи 20:27). Други са водени чрез Божествени откровения като сънища, видения (Откровение 1:1). Във всички случаи

водителството трябва да бъде сравнено с писанията. Ако някое откровение противоречи на Библията по какъвто и да е начин, такова водителство е погрешно. Някой може да бъде воден чрез особено впечатление поставено от Духа в сърцето му.

Въпрос 5: По какви начини Бог може да води един вярващ в познаването на Неговата воля относно женитбата?

Съгласието на родителите трябва да се търси преди провеждането на сватбата: **"А момата се завтече та разказа тия неща в дома на майка си" (Битие 24:28).**

Родителите на възнамеряващите да се оженят трябва да знаят за техните планове. Понякога може да има съпротивление на предложението за женитба от страна на родителите от някоя от страните. Това, което е необходимо в такава ситуация, е да се молят за Божията намеса. Погрешно е едно момиче да пристане на някое само защото родителите ѝ отказват да дадат ръката ѝ за женитба.

Слугата на Авраам можеше да сподели свидетелството за това, как Бог му показва, че Ревека е Божият избор за Исаак. Така и вярващите не трябва да тръгват в женитбата без нужните доказателства, че това е Божие водителство.

Вярващите трябва старателно да избягват всякакви плътски методи за търсене на партньор за живота. Всеки небиблейски метод по-късно ще доведе до проблем в женитбата. Един от тези плътски методи е да се ходи с виждане. Парите, красотата, позицията или известността не гарантират задължително успешна и щастлива женитба. Добродетелта на Ревека беше това, което я направи подходящият избор за Исаак. Християните трябва да ходят по Духа и да бъдат водени от Духа: **"Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божии синове" (Римляни 8:14).** Други плътски методи включват избор, подтикван от страст, подбор от страна на родителите или рода, подвеждане от фалшиви пророчества и т.н. Всички тези методи водят до провал в женитбата.

Въпрос 6: Споменете някои плътски и не библейски методи, чрез които някои вярващи искат да разберат Божията воля за тяхната женитба?

Бог иска да даде много добра основа за нашите домове. Божията цел за дома може да бъде постигната единствено, ако открием Неговата съвършена воля за женитбата.

Въпрос 7: Каква е Божията съвършена воля за женитбата на неговите деца

ПЛАЩАНЕ НА ЗЕСТРАТА

(Битие 24:50-61; Изход 22:16-17; 1 Царе 18:25-27; Осия 3:2-3; Римляни 13:7-8; 1 Коринтяни 14:40)

След съгласието на родителите бе потърсено и съгласието на Ревека. Тя беше готова да тръгне с Авраамовия слуга. **"А те рекоха: Да повикаме момата и да я попитаме, какво ще каже. И тъй, повикаха Ревека и рекоха ѝ: Отиваш ли с тоя човек? А тя рече: Отивам" (Битие 24:57-58).** Авраамовият слуга извърши плащането на зестра. Зестрата, т.е. цената за булката, е различна за различните култури. В много места като цена за булката може да бъдат изисквани хранителни продукти, дрехи или пари. Това задължение към родителите на булката трябва да се изпълни преди да се осъществи женитбата. Зестрата трябва да се плати от бъдещия съпруг. Тя не трябва да се вземе на заем. Съгласието на младоженката обикновено води до един предбрачен период, който е под наблюдение от определени водачи от Църквата. Предбрачният период позволява на бъдещата двойка да се опознаят един друг, да се молят, да обсъждат и да планират техния бъдещ дом. Но през този период

не се позволява те да се наслаждават на ползите от женитбата. Трябва да царува чистота във взаимоотношенията и бъдещата двойка трябва редовно да търсят съвети от комитета по женитба в църквата – духовно зрели християни. След предбрачния период следват годежът и сватбата. Когато брат и сестра са се съединени заедно в свято бракосъчетание, те получават Божиите благословения, както и тези на родителите. Ревека беше благословена от своите родители (**Битие 24:60**). Скромността трябва да бъде водещ принцип в християнската женитба. Всичко трябва да се прави за прослава на Бога.

НАШИЯТ СЪЮЗ С ХРИСТОС

(Битие 24:58,62-67; Ефесяни 5:22-32; Откровение 19:7-9; 21:1-2,9-10)

Ревека остави родителите си, за да се привърже към Исак. Двата започнаха нов независим живот: **"Тогава Исаак въведе Ревека в шатрата на майка си Сара и я взе, и тя му стана жена, и той я обикна. Така Исаак се утеши след смъртта на майка си"** (Битие 24:67).

Това показва колко е важно да се оставят родителите заради привързаността към партньора. Забелязваме също, че Исак и жена му заживяха в шатра, различна от шатрата на неговия баща – Авраам. Женитбата осигурява нужната любов, грижа, общение и утеха.

"И тъй, повикаха Ревека и рекоха ѝ: Отиваш ли с тоя човек? А тя рече: Отивам" (Битие 24:58). Отговорът на Ревека е това, което се очаква от всеки грешник днес. Грешникът трябва да се покае и да се предаде на Човека, който понесе нашите грехове на дърво – Господ Исус Христос.

Женитбата е картина на нашия съюз с Христос. Църквата е Невястата, за която Христос пострада, проля кръвта си и умря. Той я обича и цени.

Ревека беше непорочна и неопетнена. Така също и Църквата – Христовата Невяста – трябва да бъде неопетнена вътрешно и външно. **"И на нея се позволи да се облече в светъл и чист висон; защото висонът е праведните дела на светиите"** (Откровение 19:8).

Хората, които планират да се оженят правят множество приготовления. Така и християнинът трябва да е приготвен винаги за Грабването. Трябва да има пълно отделяне от покварения и омърсен свят, колкото повече приближава Второто пришествие на Христос. Обикновено младоженците и доброжелателите им се радват много в деня на сватбата. Това ни насочва към великото приближаващо събитие – Сватбената трапеза на Агнето – когато ние цялостно ще се съединим заедно с Христос. Това е нашата блажена надежда и дано бъдем част от това радостно събитие.

Въпрос 8: Кои християнски добродетели и опитност ни правят достойни за Сватбената трапеза на Агнето?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Римляни	7	Исая	12-13
Вторник	..	8	..	14
Сряда	..	9	..	15-16
Четвъртък	..	10	..	17-18
Петък	..	11	..	19
Събота	..	12	..	20-21
Неделя	..	13	..	22

Стих за запомняне: "...да не би някой да е блудник или нечестив, както Исав, който за едно ястие продаде първородството си" (Евреи 12:16)

Текст: Битие 25:19-34

В **Битие 24** глава научаваме подробности относно женитбата на Исак и Ревека. В този урок виждаме, че Исак се ожени на 40 години, което беше 3 години след смъртта на майка му. Женитбата е за другарство, утеха, взаимодействие и размножаване. Но тя си има и своите трудни моменти. В семейството на Исак и Ревека въпросът за размножаването причини угриженост и болка. Това стана, защото Ревека беше бездетна.

Въпрос 1: *Спомени някои проблеми, които безплодието може да донесе в нашите семейства и какъв трябва да е нашият правилен отговор на такива проблеми?*

В този урок от Исак научаваме, че за да бъдат решени нашите проблеми, ние трябва да ги представим пред Бог в молитва. Той умоляваше настойчиво Бог за плода на Ревекината утробата и Бог му отговори, и тя зачена. Като Божии деца, каквито и проблеми да имаме – безплодие, болест, семейно неразбирателство, демонични нападения, неуспехи в работа и училище или гонения – ние трябва да ги представим пред Бог в молитва.

Въпрос 2: *Освен в женитбата, споменете други житейски проблеми, които вярващият или християнското семейство могат да имат.*

Друг въпрос в нашия текст е съдбата на близнаците Исав и Яков, които се появиха като резултат от тази бременност. Ние виждаме как Исав, без да знае за пророчеството, започна да изгражда съдбата си, като продаде първородството си на своя по-млад брат-близък Яков за едно ястие. Това е урок за всички нас, които трябва ревностно да браним нашето първородство и спасение, и да не го продаваме за да посрещнем някои от насъщните ни нужди. Тези нужди са толкова незначителни пред вечните! **"Понеже какво се ползува човек като спечели целия свят, а изгуби живота си? Защото какво би дал човек в замяна на живота си?" (Марк 8:36-37).**

БЕЗПЛОДИЕТО НА РЕВЕКА И МОЛИТВАТА ЗА ДЕЦА (Битие 25:19-21; 15:1-6; 30:1-2, 22-24)

В предишните уроци Авраам завеща всичко на Исак. Той също даде подаръци на синовете от другите си жени и ги отпрати далеч на изток. Сега навлизаме в семейната история на Исак, един от тримата в Еврейската история, които Бог лично и поименно отбелязва с думите **"Аз съм Бог на Авраам, Бог на Исак и Бог на Яков"** (Исход 3:6).

Когато Исак се ожени за Ревека, три години след смъртта на майка си, това трябва да е било голяма радост за него. Виждаме, че той я обикна и тя му беше за утеха (Битие 24:67). Независимо от внимателния подбор на подходящ брачен партньор, проблемът с безплодието все пак стана явен в семейството на Исак. Това бе дълготраен проблем, защото той продължи двадесет години. Насърчително и похвално е да отбележим, че подобно на баща си Авраам, той никога не потърси магии и чародейства, за да се измъкне от проблема. Не е записано той да е имал неразбирателства с Ревека, поради нейното безплодие. Също така независимо от напрежението отвътре и отвън, което всеки от двамата навярно е преживял, никой от двамата не настоя за развод, нито извърши прелюбодеяние, за да има деца на всяка цена.

Исак вярваше в Бога на своя баща Авраам. Той Му се молеше непрекъснато за решение на проблема. **"И молеше се Исаак на Господа за жена си, защото беше бездетна; Господ го послуша и жена му Ревека зачна"** (Битие 25:21). Само чрез чиста любов един спрямо друг и абсолютна вяра и упование в Бог, една семейна двойка може да премине успешно през проблем, като този на Исак и Ревека.

Безплодни съпрузи, които знаят, че живеят праведно и се молят, макар и без какъвто и да е видим знак за края на проблема, не бива да се обезсърчават. Не бива да губят упованието си в Бога. Независимо колко натрапчиво негативни предложения им поднася дявола, те трябва да продължат да отстояват правдата. Вместо да се обвиняват един друг, те трябва непрестанно да търсят Божието лице в молитва и търпеливо да чакат Господа.

Въпрос 3: Споменете някои безбожни деяния, извършвани от плътски двойки, които вярващият трябва да избегне на всяка цена.

Авраам бе още жив (на 140 години), когато Исак се ожени и преживя мъчителния за сина му бездетен период, понеже той умря на 175 години (Битие 25:7). Той трябва да е прекарвал време в молитва за него, знаейки, че изпълнението на всичките заветни обещания, зависи от плодовитостта на Исак. Но въпреки това, няма записано оплакване или неподобаващо отношение от негова страна. Той беше както добър родител, така и добър свекър. Молитвата на Исак в края на краищата доведе до забременяването на Ревека. Това беше чудо, дело на Божията благодат.

Въпрос 4: Какво би трябвало да е правилното отношение на Християнските родители към техните деца, имащи проблеми в семейството?

Много от знаменитите мъже, чийто живот е записан в Библията, се раждаха след

дълги години безплодие на техните родители. Например: Исак, Яков, Йосиф, Самсон, Самуил и Йоан Кръстител. Божието слово казва: **"Ето, наследство от Господа са чадата и награда от него е плодът на утробата"** (Псалм 127:3). Раждането на дете след дълъг период на стерилност, особено при условия отвъд всяко човешко обяснение, спомага за подсилването на вярата във всемогъществото и неизменната любов на Бога. Децата са наистина дар от Бога. В частност, в преживяванията на Сара и Ревека, ние можем да се присъединим към Библейския коментатор и да заявим, че *"децата на обещание трябваше да бъдат не просто естествен плод, но дар на благодат"*.

РАЖДАНЕТО И СЪДБАТА НА БЛИЗНАЦИТЕ (Битие25:22-27; Малахия 1:1-3; Римляни 9:10-16; Осия 12:3)

С напредването на бременността, дойде време, когато Ревека започна да чувства нещо крайно неприятно **"децата се блъскаха в нея едно във друго"**. Ситуацията притесни донякъде тази добродетелна жена, която за първи път беше бременна. В това трудно положение тя се питаше защо трябваше да ѝ се случи това. Подобно на Ревека, Божиите служители, особено тия, на които Бог е поверил велики мисии, често се сблъскват с трудни ситуации. Подобни неща могат да дойдат като сатанински нападения или изкушения, или изпитания от Бог с определена божествена цел или пък в резултат от невнимание и невежество. Апостол Павел беше притесняван от **"пратеник на Сатана"** (2 Коринтяни 12:7-9). Чедата на Израел погрешно разбираха Мойсей. Те мърмореха, оплакваха си и се бунтуваха срещу него, докато неговата скръб и смущение го подтикнаха да пожелае смъртта (Числа 11:11,15). Илия и Еремия също участваха в подобни смущения (3Царе 19:2-4; Еремия 15:10). Ревека умоляваше Бог за облекчение на трудното ѝ състояние. Тя знаеше, че Бог отговаря на молитви и че ще разреши досадния ѝ проблем. О, да може всички християнки да подражават нейната вяра и посветено отношение!

Въпрос 5: Какъв урок могат да научат християнките от решението на Ревека да предаде проблема си в молитва на Господа?

В отговор на молбата на Ревека пред Господа ѝ беше дадено окуражаващото откровение, че тя носи две момчета в утробата си, които щяха да пораснат и да станат основатели на два велики народа (а именно, Израелския и Едомския). Все пак, потомците на единия щяха да са по-силни и да надмогнат над другия и по-стария щеше да слугува на по-младия. Така Бог разкри тяхната съдба, още преди раждането им.

Някой може да се чуди, защо Бог би допуснал децата от едно такова добродетелно семейство да имат така силно противоположни съдби, преизпълнени с взаимен антагонизъм. Години наред, философи и теолози спорят, че щом Бог е всемогъщ и всеприсъстващ, Той би трябвало да е способен да промени една лоша съдба или да предотврати раждането на едно дете с лош характер. Ние би трябвало да знаем все пак, че макар Бог да предугава всичко, Той също е дал на човека свободата и отговорността. Човекът може да избира всичко, което си пожелае (Второзаконие 30:19).

Въпрос 6: Какво могат да направят вярващият и грешникът, за да променят своята съдба и да предотвратят изпълнението на негативните пророчества за живота им?

В случая с Исав и Яков може да се види Божията безкрайна мъдрост и всезнание в действие. Докато още не бяха родени, Бог знаеше характера на всяко от тях; кой щеше да остане верен на божествения призив на своя праотец, Авраам, и кой не. Затова и Бог можеше да заяви: **"Яков възлюбих, а Исав намразих"** (Римляни 9:13). Божието предпочитание на Яков пред Исак ни показва че **"Бог не гледа на лице, но във всеки народ оня, който Му се бои и върши правото, угоден Му е"** (Деяния 10:34-35). По-късно Исав щеше да се отъждествява с покварата на блудството и безчестието (Евреи 12:16-17). Затова и бе дисквалифициран от продължението на благочестивото наследство, обещано на Авраам.

Близнаците се родиха на Исак, когато той бе на 60 години. Старшият, Исав, стана изкусен ловец, живееше див, неспокоен живот, докато неговият по-малък брат, Яков, беше тих човек, който живее в шатри. Скоро Исав стана любимец на баща си, защото като ловец, той често носеше лов на Исак от животните, които убиваше. Но, затова пък, Ревека обичаше повече Яков, понеже пророчеството, което бе получила от Бог, преди раждането на децата, даваше предимство на Яков. Все пак, има предупреждение към родителите-християни срещу отдаване на предпочитания на едно дете пред друго, независимо от това, какво получават от тях. Това може да доведе до разделения и борби в дома. Затова Исус заяви, **"Всяко царство, разделено против себе си, запустява и никой град или дом, разделен против себе си няма да устои"** (Матей 12:25).

ПРОДАДЕНО ПЪРВОРОДСТВО В РЕЗУЛТАТ НА ПРИБЪРЗАНО РЕШЕНИЕ (Битие 25:29-34; Евреи 12:16,17; Откровение 3:11; Юда 3)

Исав, изкусният ловец, който имаше естествени способности да впримчва и убива диви животни, в своя час на глад за храна, бе снишен до положението на плячка за своя добродушен брат-овчар Яков. Всичко, което Яков поиска от Исав, за да му даде от червеното ястие, което бе приготвил, бе Исавовото първородство. **"А Исав рече: Виж аз съм на умирање; за какво ми е това първородство? И Яков рече: Най-напред закълни ми се; и той му се закле, и продаде първородството си на Якова"** (Битие 25:32-33).

При тази прибързана постъпка Исав задоволи плътското си желание, но в последствие загуби първородството си. След това той съжаляваше, но вече бе късно. Той не виждаше за какво му е първородството, докато умираше от глад. Той продаде вечните благословения, за да получи плътско задоволяване.

Въпрос 7: Как Исав продаде първородството си и как може днес един вярващ да продаде първородството си?

Малцина мислят трезво във време на плътски нужди. Разбира се, той беше гладен и почти умиращ.

Но ако брат му не искаше да му даде храната, без удовлетворяването на това странно условие, не можеше ли той да поиска храна от майка си? Какво толкова специално имаше в това **"ястие"**?

Още повече, вместо да изгуби дадената му от Бог позиция, ако беше нужно, защо да не беше избрал да умре от глад? Това е голям урок за всички вярващи. **Първо**, ние трябва да сме пазачи на брата си. От нас се очаква да нахраним неприятелите си, които са гладни (**Римляни 12:20**), колко повече собствените ни братя и сестри в Христос. Трябва да помагаме в посрещането на нуждите на братята – да не би да съгрешат в стремеж да задоволят насъщните си потребности. По никакъв повод не бива да продаваме първородството си, което духовно символизира нашето спасение. Трябва да сме внимателни във време като това, когато Сатана изкушава християните да си мислят, че дипломите, парите, храната, работата, жилището, женитбата, повишеното в службата и социалното положение са за предпочитане пред спасението и последователното живеене в святост. Трябва да си припомним, че себеотрицанието и носенето на кръста характеризира нашето призвание като християни.

Въпрос 8: Какво може да направи вярващият, за да се предпази от продаване на първородството си?

Ако, подобно на Исав, си продал първородството си, сега е времето да се покаеш и да го възстановиш. Ако чрез лъжи, кражби, фалшификации на документи, прелюбодеяства, гняв, зло говорене и всякакви такива неща, си загубил спасението и освещението си, чрез искрено покаяние, можеш да си го върнеш обратно. Но ако отлагаш покаянието си, рискуваш да го загубиш за винаги.

"Човек, който често е избличаван, закоравява врата си, Внезапно ще се съкруши и то без поправление" (Притчи 29:1)

Въпрос 9: Какво може да направи един вярващ за да си възстанови загубеното първородство?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Римляни	14	Исая	23-24
Вторник	..	15	..	15-26
Сряда	..	16	..	27-28
Четвъртък	1 Коринтяни	1	..	29
Петък	..	2	..	30
Събота	..	3	..	31-32
Неделя	..	4	..	33-34

Стих за запомняне: "Търсете мир с всички и онова осветение, без което никой няма да види Господа" (Евреи 12:14)

Текст: Битие 26:1-33

Животът на Исак, подобно живота на Авраам, съдържа множество уроци, полезни за пътниците в този свят, копнеещи за небето. Понеже Бог бе с Исак, както бе и с Авраам, Исак преуспяваше, даже въпреки обстоятелствата. Успехите му предизвикваха съпротивата на завистливите му съседи. Те правеха всичко по силите си, за да заглушат вярата му, да попречат на преуспяването му и да опровергават свидетелството му, въвличайки го в безсмислени дразги. Но той се държеше за Бог и за принципите на благочестието, знаейки чрез водителството на Духа, че **"Божият служител не бива да е крамолник"**.

Стиховете пред нас дават яснота за поведението на Исак в стремежа му към мир с хората около него. Тези стихове ни превеждат през прекеждията на Исак, неговото доверие към Бог и неговата окончателна победа, чрез която Бог беше прославен.

Въпрос 1: Какви уроци научаваме от преуспяването на Исак и съпротивата на завистливите му съседи?

**ГЛАД В ОБЕЩАНАТА ЗЕМЯ
(Битие 26:1-6)**

"И настана глад по земята, освен първия глад, който беше в Авраамовите дни" (Битие 26:1)

Това беше земята, обещана на Авраам и неговото потомство. Ненадейно, тази земя изпадна в бедствие. То определено не беше резултат от Божия гняв, а по-скоро беше средство, чрез което се изпита вярата на Исак в Божието обещание. Долавяйки възможността от разколебаване у Своя служител, Бог намери начин да върне увереността на Исак, че независимо от неблагоприятните обстоятелства, Бог все още е има пълен контрол над всичко. И днес Бог, все още, намира начини да достигне до Своите хора.

"... защото Господ беше му се явил и рекъл: Не слизай в Египет; живей в земята, за която ще ти кажа; остани в тая земя и аз ще бъда с тебе и ще те благословя, защото на тебе и на потомството ти ще дам всички тия земи, в утвърждение на клетвата, с която се заклет на баща ти Авраама; и ще умножа потомството ти като небесните звезди, и ще дам на потомството ти всички тия земи; и в твоето потомство ще се благославят всичките народи на земята" (Битие 26:2-4)

Често в живота, когато вярващите преминават през бурни води, може бъдат силно изкушени **"да се върнат в Египет"**. Те може да забравят за Божието всемогъщество и да търсят съдействие там, където няма помощ. В момент на бедствие, ние трябва да се приближим към Бога, а не да бягаме от Него. И както Бог каза на Исак, Той казва и на всяко свое дете: **"не отивай в Египет. Остани в земята, за която ти казах"**. За тези, които упорстват да търсят плътски разрешения на проблемите си: **"Така казва Господ: Проклет да бъде оня човек, Който уповава на човека, И прави плътта своя мишца, И чието сърце се отдалечава от Господа. Защото ще бъде като изтравничето в пустинята, И няма да види, когато дойде доброто, Но ще обитава в сухите места в пустинята, В една солена и ненаселена страна"** (Еремия 17:5-6).

Въпрос 2: Какво трябва да е поведението на вярващия във време на бедствие?

За да успокои ума на Исак, Бог преповтори и препотвърди своя по-ранен завет с Авраам (**Битие 12:7; 13:14-17; 15:18-21; 17:8; 22:16-18**). Желанието на Бог бе да направи Исак да познава Неговата вярност и неизменността на Неговото слово (**Псалм 89:34**). Неговият завет е непроменим и затова Божиите деца могат да ликуват.

Преповтарянето на Божието обещание разкрива тайната на небесната логика в събитията. Имаше глад, а Бог обещаваше изобилие. Имаше суша, а Всемогъщият говореше за щедрост и благословения. Божието обещание за Исак, както и обещанието към баща му Авраам, имаше две съставни части: непосредственото и бъдещото; или *личното* и *всеобщото*. Той каза на Исак: **"Аз ще бъде с теб и ще те благословя"**. Това бе непосредствено и лично благословение. Това благословение постави Божията защита над Исак. То включваше и снабдяването на нуждите му. То предизвика Божественото преуспяване на бизнеса му. Накрая, то включваше Исак да завладее своето наследство. Всичко това бе обещано от Всемогъщия Създател и Собственик на небето и земята. И Той направи така, че всичко това да се случи.

След това Бог започна: **"Ще преумножа потомството ти ... в твоето потомство ще се благословят всички земни племена"**. Тази част от Завета се отнася до бъдещото и всеобщото. Тук бе предвещано идването на Месия чрез потомството на Авраам. Бог имаше големи планове за потомството на Авраам, но осъществяването на тези планове зависеше от покорството му на Божията открита воля. Вярващите са Авраамово потомство и благословенията на Авраам естествено им принадлежат дотогава, докато те ходят във вярата и покорството на Авраам.

Като вярващи, Бог ни благославя непосредствено и лично. Все пак, *"по-голямото"* е нашата вечна награда в небето, ако останем с Господа до края, независимо от опитите на Сатана и последователите му да ни съблазнят (**1 Коринтяни 15:58; 2 Коринтяни 4:16-17; Галатяни 6:9**). Преглеждайки обещанията към Исак, ние обобщаваме, че Божият план е животът на вярващия да е благословение за неговото общество и поколение. Надеждата на човечеството е в поколението на праведните (**Матей 5:13-16**).

По времето на Исак се надигна глад в обещаната земя и тук Бог има урок, на който Той иска да научи Своите деца (**Римляни 15:4**). Никъде в писанието, Бог не ни уверява за изолирането ни от всеобщите преживявания на болка, бедствия и безпокойство на човечеството. Лишения, гонения и болка ще се явяват по пътя ни, макар да сме Божи деца (**Йоан 16:33; Деяния 14:22; Псалм 34:19**). Това се случва, за да можем да съучастваме в потока от човешки преживявания и да поемем молитвеното бреме за загубеното човечество (**Евреи 4:14-16**). Лишенията и

проблемите правят безбожните да се препъват и да затыват дълбоко в житейските нещастия. Все пак, що се отнася до вярващите, лишенията само усилват вярата ни, изпълват сърцата ни с блаженството на идващите благословения, придаващи ни вечна стойност (**Матей 5:10-12; Римляни 5:3-5**). Ако срещаме проблеми поради нашето последователно устояване в Бога, нека нашите сърца бъдат затоплени от обещанието на Онзи, който каза: **"Когато минаваш през водите, с тебе ще бъда, И през реките, те не ще те потопят; И през реките, те не ще те потопят; И пламъкът не ще те опали"** (Исая 43:2).

Въпрос 3: Какъв урок можем да научим относно обещанията към вярващите от отношението на Бог към Исак?

Въпрос 4: Има два аспекта на Божиите благословения. Кои са те?

ПОЗНАТИЯТ ПЪТ КЪМ ЛЪЖАТА (Битие 26:7-11; 12:10-13; 20:1-2)

"И местните жители го запитаха за жена му; а той рече: Сестра ми е; защото се боеше да каже: Жена ми е, като си думаше: Да не би местните жители да ме убият поради Ревека; понеже тя беше красива на глед" (Битие 26:7)

Боейки се, че мъжете в Герар ще го убият и ще вземат красивата му жена Ревека, Исак се поддаде на морално лекомислие и каза една безсрамна лъжа. Той каза на герарците, че Ревека бе негова сестра. От къде се беше научил на този номер? От своя баща Авраам ли? Очевидно, той знаеше преди години за постъпката на Авраам в Египет при подобни обстоятелства (**Битие 12:10-13**), а също и в Герар, преди известно време (**Битие 20:1-2**). Поставен в същата ситуация, той просто използва същата хитрост и дори постигна успех с нея, понеже успя да прикрива лъжата доста дълго време (**стих 8**).

Неоспорим факт е, че децата подражават на своите родители. Те подражават и лошото, и доброто. Историята и Библията са доказали, че в болшинството от случаите, лошите родители отглеждат лоши деца, като техните деца не само ги следват в лошите им пътища, но даже ги и превъзхождат в това (**3 Царе 22:51,52; 2 Летописи 22:1, 4; Еремия 9:1-4; Амос 2:4**). От друга страна, някои добродетелни родители, за беда отглеждат безбожни деца. Лесно може да си спомним примерите на децата на Самуил (**1 Царе 8:1-3**), както и на злия цар Манасий, син на Езекия – царя възстановител на Юда (**4 Царе 21:1-9; 2 Летописи 33:1-10**).

Родителите спомагат за формиране на нацията и бъдещето посредством начина, по който възпитават добродетели в децата си. Лошите родители най-често отглеждат лоши деца. Първата стъпка, която трябва да предприемат родителите, ако искат децата им да живеят праведно е, те самите да живеят праведно и да бъдат във всичко пример за съобразяване с Божието слово и с учението на Библията. Като родител, какъв пример даваш на децата си?

Въпрос 5: Как поведението на родителите влияе върху децата им?

В **7 стих**, за жалост, виждаме Исак да се предава на лъжата, опитвайки се да се

измъкне от опасността, която всъщност бе, единствено, плод на въображението му. От вярващите не се очаква да казват лъжи (**Колосяни 3:9; Ефесяни 4:25**). Бог мрази някой да лъже. Независимо дали лъжата е благородна или не, тя е грях (**Притчи 6:16-17**). Лъжещият може да има временна полза от лъжата си, но ако се замисли за вечните ѝ последици, той не би поискал, нито за миг, това краткотрайно облекчение. Лъжата не е нищо друго освен заплащане на твърде висока цена за едно облекчение без стойност. Един ден ще дойде ден за разплата с лъжеца. Следващият път, когато си изкушен да излъжеш, помисли за вечните последици от това.

Разбира се, лъжата е резултат и белег на непроменено сърце (**Колосяни 3:9**). Лъжецът е, или все още грешник, или вярващ, отпаднал от вярата. Такъв човек няма надежда за небето (**Йоан 8:44; Откровение 21:27; 22:15**). Ако лъжецът не се покае за лъжите си сега, докато вратата на милостта е все още отворена, сетнината на този човек ще е вечния ад. Каква надежда има за лъжеца? Никаква, освен ако не се покае за своя грях, не се умие в кръвта на Исус и не стане ново създание в Христа (**2 Коринтяни 5:17; Колосяни 3:8-10**).

Исак излъга, защото се страхуваше: **"понеже се боеше да каже, че му е жена"**. Той се боеше от обикновени хора: **"понеже, си казваше, хората на това място ще ме убият, поради Ревека"**. Но страхът му бе едновременно и неоправдан, и измислен. Понеже той се предаде на страха, той падна в греха и не угоди на Бога. Страхът посрамя Бог, защото измества вярата. А без вяра не е възможно да се угоди на Бога. Когато хората допускат да ги управлява страхът от хората, вместо вярата в Бога, те живеят под минимума праведност, изискван от Бога. Ето защо Библията ни напомня: **"Страхът от човека туря примка, а който уповава на Господа ще бъде поставен на високо"** (**Притчи 29:25**).

Независимо от цялата му предпазливост, най-сетне измамата на Исак бе разкрита. Истината накрая излезе на яве. Така става винаги, за срам на грешника. Колкото и да се стараят, един ден и най-тайните грехове ще станат явни (**Числа 32:28; Еклезиасти 12:14**). За срам и позор на Исак, човекът, който го изправи лице в лице с истината и го изобличи за лъжата, беше езическият цар, Авимелех. И това е грубата действителност на нашето християнско призвание. Когато ние, като вярващи, минаваме границата, която сме очертали в нашето собствено проповядване, невярващите непременно са първите, които ни изобличават и ни призовават към порядъчност.

Те си смениха ролите. Същите онези хора, от които Исак се страхуваше, че понеже нямат страх от Бога, ще го убият, за да вземат красивата му жена, същите те се показаха толкова Богобоязливи, притеснени, да не би да осквернят чуждата жена. А Исак, доказалият се човек на Бога, се обърна в страхливец, който падна така низко, че излъга и се отрече от жена си, за да си спаси кожата. При това, бе голяма изненада, че хората, за които Исак мислеше, че ще бъдат негови нападатели, се обърнаха в негови защитници, наред с предполагаемия главен-нападател Авимелех, който заповяда на хората си: **"Който докосне този човек или жена му непременно да се умъртви"** (**стих 11**). Божият промисъл действаше в живота на Исак. Той нямаше от какво да се плаши, щом Бог бе на негова страна. Попадайки в съмнителни и странни обстоятелства, децата на Бог трябва да си припомнят за Божието присъствие около тях. Заедно с Павел, те трябва да мога да кажат: **"Господ ми е помощник, няма да се убоя. Какво ще ми стори човек?"** (**Евреи 13:6**).

Исак излъга и Светият Дух записа това в Светото Писание. Това временно отстъпление от пътя на истината и правдата е записано в писанието, но не за да омаловажи статуса на Исак, като герой на вярата. То е записано в Библията за наша поправка, за нас, които сме сънаследници с Исак на Божиите благословения чрез вярата на Авраам. **"Така щото, който мисли, че стои, нека внимава да не падне"** (**1 Коринтяни 10:12**).

Въпрос 6: Каква опасност крие за вярващия страхът му от хората?

РАЗЦВЕТ В СУХА ЗЕМЯ
(Битие 26:12-14; Псалм 1:1-3; 92:12-14)

"И Исаак пося в оная земя и събра през същото лято стократно; и Господ го благослови" (стих 12)

Бог забрани на Исак да слиза в Египет, когато гладът го притисна. Вместо това, Бог настоятелно му заповяда да остане в Герар, независимо от опустошителния глад. Исак чрез вяра се покори на Бога. Той се засели в Герар. Наградата за това негово покорство бе необичаен аграрен и икономически просперитет. Така и трябва да бъде. С Бог на твоя страна, даже и най-пустата област в живота ти ще разцъфне в богатство за теб.

СЛАВА И ПРЕУСПЯВАНЕ В СУХАТА ЗЕМЯ
(Битие 26:13-16; Притчи 27:4)

Бог обеща да разшири Исак и го направи. За беда, благополучието на Исак предизвика гнева и завистта на съседите му. Палестинците му завиждаха, понеже всичко в живота на Исак вървеше добре. В резултат от завистта си, те затрупаха кладенците му и се опитаха да се отърват от него. Царят им, Авимелех, каза на Исак: **"Иди си от нас, понеже си станал много по-силен от нас"**.

Ето го и коренът на завистта у палестинците – Исак, странстващ и сам, в своето преуспяване засенчи местните жители на земята. Същите хора, които преди време бяха загрижени за материалната му стабилност, сега настояваха той да си тръгне. Това е резултатът от завистта. Завистта е движеща сила, достатъчно мощна, за да раздели и най-силните нации, както и най-близки приятели. Тя прави завистливия човек да се отдели от онова, което той тайно желае да притежава повече от всичко. **"Яростта е жестока и гневът е като наводнение, но кой може да устои пред завистта?" (Притчи 27:4)**. Изкушен ли си да завиждаш на някого? Иди при Бог в молитва и започни да благодариш на Бог за сполуките му.

Въпрос 7: Какви са опасностите от завистта?

ТЪРСЕНЕ НА МИР С ДЪЛГОТЪРПЕНИЕ
(Битие 26:17-33; Псалм 34:12-14; 1 Петрово 3:8-10; Римляни 12:18-21)

Авимелех започна да гледа на Исак завистливо. Домът на Исак му изглеждаше като царски дворец, богатствата и хората на Исак му се струваха повече отколкото неговите. Така Исак бе изгонен от Герар. Исак не настояваше на правото си да остане там, където бе. Нито използва сила, макар че можеше със сила да отстоява правото си на владение. Но Исак мирно си отиде от Герар. Много има да се учим от миролюбивата му реакция в лицето на провокацията. Като деца на Бога и посланици

на Княза на Мира, ние трябва да сме готови по-добре да се откажем от правата и удобствата си, отколкото да спорим. Един добродетелен човек по-скоро ще се пенсионира в скромност, отколкото да позволи да се превърне в мишена на завистта и недоброжелателността.

Заселвайки се в новото си място в Герарската долина, Исак изкопа наново кладенците, които бе изкопал баща му и които палестинците бяха затрупали. И той ги наименува със същите имена, с които Авраам ги бе наименувал. Тази постъпка бе препотвърждение на вярата му в Авраамовия Бог и Авраамовия начин на поведение в лицето на съпротивата от страна на палестинците в неговите дни. Ясно е, че вярата на Исак не бе задушана поради неотдавнашните му неприятни преживявания. Исак продължаваше да вярва, като по този начин се идентифицира с вярата на баща си. Светиите от старо време оставиха белег в историята чрез победите си срещу неприятелските орди и силите на мрака. Днес не бива по никакъв начин да заличаваме или подменяме солидните постижения на героите на християнството. По-скоро трябва да градим на тях, вдъхновявайки се от техните свещени примери.

За да оценим напълно начина, по който Исак реагира на провокацията на палестинците по онова време, ние трябва да осъзнаем важността на кладенците в тяхното общество. Герар, безлюден и сух, се намираше на границата с пустинята. За хората в него водата беше злато. Който изкопаеше кладенец и намереше вода, ставаше владетел на земята и да затрупаш нечий кладенец беше не само израз на злонамереност, но всъщност беше акт на агресия и на практика означаваше обявяване на война. Въпреки всичко, поради своето желание за мирно съвместно съществуване със своите скандални съседи, той реши да се премести.

Три пъти Исак и хората му изкопаваха нови кладенци. Първият бе Есек – “каране”. Следващият бе Ситнах – “вражда”. И до днес царството на мрака враждува срещу светиите на Бог. Целта е Божиите деца да направят погрешна стъпка или да изкажат неправилна дума, за да може Сатана да има повод да ги обвинява пред трона на Бог. В случая с Исак, вместо да дискутира, той се премести. Накрая Бог възнагради неговото търпение. При Роовот – “широта”, враговете му сметнаха, че достатъчно дълго са проваляли живота на човек, който даже не протестира срещу това. Те му позволиха да остане и името, което Исак даде на кладенеца бе свидетелство за това, че най-после небесата му дадоха широта. Във всяка ситуация, през която преминаваше, вместо да разпали конфликт, Исак предпочиташе да отстъпи и направи компромиси само и само да има мир. Той избягваше да води физически борби, знаейки прекалено добре, че това би било определящо за взаимоотношението му с Бог в небето. За разлика от Исак, който избягваше борбите, колко вярващи днес се борят, за да получат своите “права”? Доколко имаш желание да се откажеш от важен пост или скъпо притежание, за да запазиш мира? Припомни си съвета на Павел:

“...ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всичките човеци. Не си отмъстявайте, възлюбени, но дайте място на Божия гняв; Не се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто” (Римляни 12:18-19,21)

Библията казва:

“Когато са угодни на Господа пътищата на човека, Той примирява с него и неприятелите му” (Притчи 16:17)

Биографията на Исак е живо доказателство за тези стихове.

При предложението за мир от стана на враговете, Исак беше бърз в отговора си. Той им припомни с доказателства тяхната недоброжелателност в миналото и

Авимелех и хората му потвърдиха желанието си да влязат в съглашение за приятелство с него. Като човек на Бога, той трябва да е осъзнавал факта, че онези, в които Бог благоволява и които Той благославя, имат достатъчно основание да простят на хората, които ги мразят, щом и най-страшните им врагове не могат да им нанесат никаква реална вреда.

Окончателното възстановяване на мира с палестинците ни изяснява какво Бог очаква от добродетелния човек. Той трябва да е едновременно щедър и милостив. Исак успя да превърне преговорите в празненство и пиршество. И християните трябва да бъдат точно толкова сговорчиви с хората, които искат да изгледят отношенията си с тях. Когато Божието влияние в живота ни започне да привлича другите – даже враговете ни – ние трябва да използваме това, за да ги достигнем с Божията любов.

Исак следваше мира до желания завършек. Небето бе на негова страна. В същия ден, в който той сключи договора за мир с Авимелех, слугите му донесоха вестта за нов кладенец. Той не настояваше да му бъдат възвърнати кладенците, които палестинците му бяха отнели несправедливо. За да го компенсира за миролюбивото му доброволно отстъпване, Бог го благослови с нов кладенец, който подобаващо на случващото се, той нарече със старото име "Вирсавее" или "Клетвеният кладенец".

От устата на палестинците Бог свидетелства, че Неговото обещание към Исак в палестинската земя е изпълнено. От неблагоприятната земя и вечно недоволните хора, Господ насила изтръгна за Исак, човека на мира, сърцевината на рая.

Въпрос 8: Споменете някои стъпки, които може вярващия да предприеме за да бъде в мир с хората.

Въпрос 9: Какъв е възможният резултат от това, вярващия да живее в мир с хората около него?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Коринтяни	5	Исаия	35-36
Вторник	..	6	..	37
Сряда	..	7	..	38
Четвъртък	..	8	..	39-49
Петък	..	9	..	41-2
Събота	..	10	..	42
Неделя	..	11	..	43

Стих за запомняне: "А тоя род не излиза, освен с молитва и пост" (Матей 17:21)

Текст: Матей 17:14-21

Днешният ни урок ни представя мощната сила и неограничените възможности на молитвата и поста. Нашият текст ни разкрива безпомощния глава на семейство, който умоляваше учениците на Христос да избавят сина му от епилепсия. Но те нямаха тази възможност поради тяхното неверие.

Исус ги изобличи за тяхната неспособност да проявят вяра, която доведе до сполучлив резултат. До тук Той ги бе поучавал как да се молят. Той също и практически им бе демонстрирал делата на вяра, очаквайки те вече да са достатъчно духовно подготвени, така че да мога да преодоляват подобни проблеми. Нашият Спасител учеше учениците си, както учи и нас днес, че нуждата от молитва за вярващите винаги превишава нуждите им от въздух и храна. В това учение виждаме, че за да бъде молитвата ефективна и резултатна, тя трябва да е съчетана и с пост.

Въпрос 1: Какво е молитвата и поста и защо е нужно да се молим и постим?

Духовното надмощие и физическата победа не могат да се отделят от постоянството в молитвата и непоколебимостта на вярата в Бога. В този контекст, възникналата ситуация разкри нивото на духовна подготовка на учениците. Всичко, на което Той ги беше учил, трябваше да се приложи на практика в тяхната ситуация, за да се разрешат житейски проблеми. Една несъществена ситуация изискваше приложението на това знание в конкретен случай, което щеше да им донесе Божието одобрение, като старателни ученици. По същия начин, всички учения, които изучаваме и истината на Божието слово, която ни е предадена дотук, ще бъдат доказани, когато ние приложим това знание, за да разрешим нашите проблеми. Ако в такъв момент не отговорим на Божието очакване, Господ ще е недоволен от нас, така както беше недоволен и от Своите ученици.

Въпрос 2: Какво се очаква да правим с нещата, които учим от Божието слово?

МОЛБА ЗА МИЛОСТ

(Матей 17:14-16; Псалми 51:1; Матей 9:27; Марк 10:47-48)

"И когато дойдоха при народа, приближи се до Него един човек, който коленичи пред Него и каза: Господи, смили се за сина ми, защото е епилептик и зле страда; понеже пада в огъня, и често във водата" (Матей 17:14-15)

Човекът представи пламенна молба пред Господа за милост и благоволение. Той дойде при Извора на Живота и Източника на всички истински благословения. Може би, преди този момент, той беше опитал всички други източници без резултат, но сега той намери Месията, състрадателния Господ. Неговата молба беше искрена, от множеството човекът излезе и коленичи пред Господа и Го молеше да се смили над

сина му. Това е доста поучителен урок за мнозина, които са от кошарата, но отиват за помощ в Египет. Молитвата е каналът на благодатта, който е отворен за нас и по който милостта на Бога може да потече в нашия живот. **"Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат, която да помага благовременно"** (Евреи 4:16).

Нужна ни е милостта на Бог, която пречупва силата на замаскираните грехове, която ни освобождава от тираничните последици от греха и ни води отново при Бог в пълно и цялостно изкупление. Никоя молитва не е ефективна и резултатна, ако не съдържа непоколебима молба за милост. Не е чудно че и Библията казва: **"...и людете Ми, които се наричат с Моето име, смирят себе си та се помолят, и потърсят лицето Ми, и се върнат от нечестивите си пътища, тогава ще послушам от небето, ще простя греха им и ще изцеля земята им"** (2 Летописи 7:14).

Псалмистът осъзнава мястото на Божията милост в избавянето ни от греха и освобождението ни от неговите господстващи последици, и така той изпява: **"Смили се за мене, Боже, според милосърдието Си; Според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми"** (Псалм 51:1).

Исус Христос е състрадателният и милостив Господ, който няма никога да изпъди някой, който идва при Него с цялата искреност на душата си и няма да го лиши от привилегиите на благодатта, прощката и милостта. Той казва: **"Всичко което Ми дава Отец, ще дойде при Мене, и който дойде при Мене никак няма да го изпъдя"** (Йоан 6:37).

Мнозина слизат в Египет да търсят помощ, докато други търсят чародейства, допитват се до гадатели и екстрасенси в опит да си решат проблемите, но напразно. Подобни вредни занимания не са били от полза на тези, които са били въвличани в тях. Слепият Вартимей потърси Господа за милост и благоволение и те му бяха подарени: **"И като чу, че бил Исус Назарянинът, почна да вика, казвайки: Исусе, сине Давидов, смили се за мене!"** (Марк 10:47).

Апостол Павел възвеличи Божията милост, като разкри контраста между окаения си минал живот и онова, което Бог впоследствие изработи в него. Милостта, която ни изкупи от гнева и осъждането поради греха, е същата онази милост, която ни отваря и извора на благодатта и благоволенията Господне и ни дарява с богатата от Божието изкупително дело.

Милостта на Бог над твоя живот премахва всеки укор. Затова трябва да упорстваме и постоянстваме, докато придобием милостта на Бога. Родителите, чиито деца не са съобразени с образа на Христос, трябва да не пропускат възможността да представят децата си пред Господа в непрестанна молитва и вяра в Бога.

Въпрос 3: Защо е нужно да просим Божията милост и каква е ползата за нас, когато я придобием?

БОЛЕЗНЕНОТО РАЗОБЛИЧАВАНЕ НА НЕВЕРИЕТО (Матей 17:17-19; Лука 9:41-42; 4:24-27; Марк 9:19)

Неверието винаги е било пречка за здравето духовно взаимоотношение. Господ избличи всеки акт на неверие, като препятствие пред правилното взаимоотношение с Бог. Исус каза: **"Исус в отговор каза: О роде невярващ и извратен, до кога ще бъда с вас? до кога ще ви търпя? Доведете го тука при Мене"** (Матей 17:17).

Вярата отличава вярващия от невярващия. Вярата ни е това, което определя Божията сила и присъствие в нашия живот. Вярата е основата на нашето взаимоотношение с Бог, защото **"Без вяра не е възможно да Му бъде угоден човек"** (Евреи 11:6). За да ни увери колко важна е вярата за ходенето ни с Бога

Библията допълнително заявява: **"Но оня, който се съмнява, осъжда се ако яде, защото не яде от убеждение; а всичко, което не става от убеждение, е грях"** (Римляни 14:23).

Писанията настояват да **"имаме вяра в Бога"**. Вярата ни не трябва да е основана на нищо друго, освен на Божието неизменно слово. Тя трябва да се проявява в нашата непоколебима преданост на Божието слово и ангажимент да вършим Неговата воля. Вярата е, която отличи живота на Авраам от останалите. Той повярва Богу и това му се вмени за правда. Той продължи с Бога с вяра и получи благословенията чрез вяра.

Така и вярващият, който е спасен чрез вяра, би трябвало постоянно да разчита на Бог. Ако учениците бяха проявили тази добродетел в достатъчна мяра, те щяха да станат свидетели на невиджано движение на Божиата сила, което щеше да изцели епилепсията на детето.

Изобличението на Исус спрямо невярващия род далеч не касае само учениците по онова време, но е и към всеки, който се съмнява в Бог и в силата на Неговата благодат. Той изобличи градовете Витсаида и Хоразин за тяхното неверие. Той каза, че ако великите дела, които се извършиха в тях се бяха извършили в Тир и Сидон, те биха повярвали в Бог и биха взели насериозно Божието предупреждение да се обърнат от греха. Затова и учениците бяха изобличени за неверието си. По същия начин Бог гледа неодобрително на всеки акт на неверие и съмнение, който предполага отсъствието на пълната зависимост от Бог.

"Защо ние не можахме да го изгоним" (Матей 17:19).

Тук виждаме желанието на учениците да знаят и да се научат. Тяхното сърдечно желание да осъзнаят провала и да разберат как да се справят с подобна ситуация в бъдеще, е много поучително.

В действителност истински ученик е вярващият, който е готов да приеме изобличението на Христос и който има желание да се върне обратно при Бог за водителство. Това не може да стане, освен, ако истинският образ на Христос не присъства в нас. За да изпълним Божието намерение да бъдем това, което Бог иска да бъдем, всеки вярващ се нуждае от ума Христов и от смирението и сърдечната топлотата, които идват в резултат от Божието божествено действие на благодатта.

Въпрос 4: По какво различаваме този, който има вяра от този, който няма?

ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА МОЛИТВА И ПОСТ (Матей 17:20-21; Марк 9:28-29; Лука 9:40-42)

Христовото поучение в този урок ясно показва, че молитвата и поста трябва да са фокус и главна грижа на вярващите. Христос ни ги разкрива като канали, чрез които ще превъзмогнем неблагоприятните ситуации в живота ни и ще придобием всемогъщата сила на Бог, за да постигнем копнежите на душата си. Исус каза че учениците не можаха да изгонят демона, **"Защото истина ви казвам: Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тая планина: Премести се отука там, и тя ще се премести; и нищо няма да ви бъде невъзможно. А тоя род не излиза, освен с молитва и пост"** (Матей 17:20-21).

За да се развие и израстне, вярата се нуждае от молитва, а молитвата, от своя страна, се нуждае от пост, за да бъде ефективна и силна. Както ясно е обяснено в Христовото поучение, когато молитвата се комбинира с пост, следват невероятни и чудотворни резултати. Когато човек се лиши от храна, това смирява душата му пред Бога. Псалмистът казва: **"Смирявах с пост душата си, И молитвата ми се връщаше в пазухата ми и се повтаряше"** (Псалм 35:13). По време на пост, душата е принудена да се фокусира върху Бога и в Неговата неизчерпаема мощ и

обещания. Това има пред вид псалмистът под **"Когато плачех в душата с пост"** (Псалм 69:10).

Докато се чака пред Бог, апетитите се отхвърлят и желанията се отричат, за да може душата да се фокусира напълно в Бога, без да се разсейва. Молитвата и поста дават възможност на вярващия да прояви голямо усърдие пред Бог. Постът укротява апетитите на вярващия и му помага да преодолее изкушенията. То издига вярващия над началствата и властите и над негативните обстоятелства.

Въпрос 5: Защо е нужно да се смиряваме и как можем да бъдем "нищи по дух"?

Както се вижда в нашия текст, Исус обърна внимание на факта, че съществуват някои трудни ситуации, които не се превиват пред рутинния стил молитва. В такива отделни случаи, Господ ни задължава да подкрепим молитвата си с пост. Това е оръжие, което можем да използваме, когато сме под осъждане. По примера на Давид във **2 Царе 12:16-23** и Ахав в **3 Царе 21:27-29**, вярващите, които са паднали под Божия съд, могат да се възползват от това средство, за да търсят лицето на Бога за милост и избавление.

Както е илюстрирано от Ездра в книгата на **Ездра 8:21-23**, силата на молитвата и поста може да се преживее, когато сме в нужда и избираме да чакаме на Бога за Божествено снабдяване. Когато има непосредствена опасност, молитвата и поста са оръжие, което може да прегради опасността и да задейства Божественото избавление за вярващия. Евреите в Суса постеха в дните на царица Естир и постигнаха велико избавление за народа си (**Естир 4:16-17**).

В тревожни времена, както в случая с Даниил, щом молитвата се подкрепи с пост, това може да доведе до голямо избавление от опасност (**Данаил 6:18**). Може да използваме молитвата и поста също и за да се приготвим за служение и да застанем лице в лице с духовните сблъсъци (**Матей 4:1-11**). Като Павел, всеки повярвал наскоро може да използва молитвата и поста, за да задълбочи и осмисли преживяването на своето спасение (**Деяния 9:8-9**). Силата на молитвата и поста не може и не бива да се пренебрегва. От текста пред нас, Господ ни предизвиква да я използваме ефективно, редовно и духовно да преместваме планините в живота си и да смъкваме Божията сила над живота на хората.

Въпрос 6: Защо понякога трябва да комбинираме молитвата с пост?

Въпрос 7: Споменете някои ситуации в живота на вярващите, които изискват молитва и пост?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Коринтяни	12	Исая	44
Вторник	..	13	..	45
Сряда	..	14	..	46-47
Четвъртък	..	15	..	48
Петък	..	16	..	49
Събота	2 Коринтяни	1	..	50
Неделя	..	2	..	51

Урок
№ 85

ХРИСТИЯНСКИТЕ ОТГОВОРНОСТИ И ВЗАИМООТНОШЕНИЯ

Стих за запомняне: "Не оставайте никому длъжни в нищо, освен един друг да се обичате, защото, който обича другото, изпълнява закона" (Римляни 13:7)

Текст: Матей 17:22-27; 18:1-14

Текстът в нашето учение е продължение на сцената на преображението на Исус, която е описана в началото на главата. При тази сцена, Господ Исус беше преобразен в славата, силата и благодатта на Неговото Царство. Но в тези стихове ние Го виждаме разкрит в Неговото смирение и себеотрицание. Той започна да разкрива на учениците Си неизбежното предателство, разпятие, смърт и възкресение, които Го очакват. По нататък, Той подчини Себе Си на човешките власти, като си плати данъка и по този начин даде пример на учениците Си, относно гражданските и религиозните им отговорности. Той също описа подробно характерните черти и задължения, които би трябвало да определят християнските взаимоотношения.

ХРИСТОС ПРЕДСКАЗВА СВОЯТА СМЪРТ И ВЪЗКРЕСЕНИЕ (Матей 7:22; Марк 9:30-32; Лука 9:44-45)

След великата изповед на вяра от страна на Петър в Кесария Филипова, Христос започна да предсказва своите неминуеми страдания. Той трябваше да повтаря това откровение многократно в Галилея, защото учениците никак не схващаха неговата важност и значение. Беше отредено Той да умре за греховете на света и да бъде възкресен за оправданието на мнозина. Но учениците Му не разбираха това и ги беше страх да Го попитат, вероятно поради страх, да не би Той да ги изобличи. Това е онзи вид страх, който ние трябва да избягваме – страхът, който ни ограничава от общението с Бога и пречатства нашето проумяване на духовните истини.

Въпрос 1: Какъв вид страх трябва да избягва вярващият?

Трябва да забележим дързостта и готовността, с която Христос говори за Своите страдания. Ранните вярващи имаха същата дързост, срещайки смъртта. Петър и Павел говореха за смъртта по такъв начин, като че ли демонстрираха, че жилото на смъртта е вече отнето (**2 Петрово 1:13-15; 2 Тимотей 4:6; 1 Солунци 4:13-14**). Чрез смъртта на Христос, силата на смъртта беше унищожена за нас.

ХРИСТИЯНСКИТЕ ЗАДЪЛЖЕНИЯ И ОТГОВОРНОСТИ (Матей 17:24-27; Римляни 13:1,7; Изход 30:13; Лука 20:25)

В Капернаум, Христос плати данъка за храма. Това беше годишна такса, наложена на мъжете евреи, както бе записано в Закона (**Изход 30:13**). Незабавният отговор на Христос на въпроса към Петър "**Вашият учител не плаща ли двете**

драхми", беше ясен индикатор, че Господ имаше обичай да заплаща всички Си задължения.

Преди Петър да успее да каже на Исус за двете драхми, Исус го изпревари и му говори по този въпрос, защото никаква мисъл не може да убегне от Неговото всезнание. Христос само заяви, че е освободен от плащането на данъка, но Той не настояваше да се възползва от това свое право.

Той бе освободен от плащането на данъка за храма, защото Той е синът на Бога - Един който е по-голям от **храма** и разбира се, храмът е Бащиния Му дом. Все пак, Христос плати данъка, за да избегне съблазните. Така както Той се подчини на водното кръщение, макар че нямаше грях, Той се подчини на човешките правила, наредени от Бога.

Ние трябва да следваме примера на нашия Господ в изпълнението на нашите християнски отговорности, както в църквата, така и в светското общество. Святия Дух казва: **"Всеки човек да се покорява на властите, които са над него; защото няма власт, която да не е от Бога, и колкото власти има, те са отредени от Бога ... Отдавайте на всички дължимото: комуто се дължи данък, данъка; комуто мито, митото; комуто страх, страха; комуто почит, почитта"** (Римляни 13:1,7).

Въпрос 2: Какви уроци има за вярващите в решението на Господа да плати двете драхми?

Вярващите трябва да си плащат данъците, таксите и другите обществени задължения, когато и да се наложи. Господ ни заповядва да **"отдаваме кесаревото на кесаря и Божието на Бога"** (Лука 20:25). Все пак, част от християнските ни задължения е да не вземаме, нито да даваме подкуп. Данъкът принадлежи на Кесаря, но не и подкупа. Подкупването е грях, без значение как хората го наричат. За един вярващ е погрешно да мами и да избягва данъците, както и да се предава на широко разпространената корупция в обществото. Като сол на земята ние трябва да пречим на корупцията, а не да я подпомагаме. Задължение на вярващите също е да подпомагат с парите си Господното дело в църквата. Никой вярващ, имащ сол в себе си, няма да избегне отговорността за финансово подпомагане на църквата. Ако вярващите са верни в даването на своите десетъци и дарения и се присъединят към духа на жертвоготовно даване за подкрепа на определени проекти в църквата, няма да има никакъв недостиг на Божията нива.

Въпрос 3: Споменете някои християнски отговорности и задължения, описани в нашия урок, и посочете причините, поради които вярващите трябва да ги изпълняват?

Чудото на снабдяване на парите за данъка е твърде поучително за вярващите в много отношения.

Първо, Господ можеше да ги вземе от касата, но Той предпочете да не го прави. Това показва, че онези които отговарят за църквата или за общите средства, не би трябвало да ги използват за техните лични дългове. Може би това беше изразително изобличение за Юда, който като държеше касата, често крадеше от общите пари.

Второ, ние научаваме за важността на честния труд, за да бъдат снабдени нашите нужди и нуждите на хората, които разчитат на нас. Макар, че Христос снабди парите, запазени в устата на рибата, все пак Петър трябваше да отиде и да я улови. Част от християнските задължения е да имаме работа, която да носи доходи, вместо да бъдем безделници, живеещи на гърба на другите.

Трето, ние сме длъжни да осигуряваме онези, които разчитат на нас. Исус плати за себе си и за Петър. Богатите имат отговорността да помагат на бедните, понеже

такива жертви са угодни на Бога. Накрая, виждаме, че осигурените пари бяха точно толкова, колкото трябваше да платят Исус и Петър. Чудото не бе за егоистично разточителство, а за да бъде снабдена основателната им нужда в този момент.

Въпрос 4: Спомени четири важни неща, които научаваме от чудотворното снабдяване на данъка чрез рибата?

ПЛЪТСКОТО МИСЛЕНЕ НА УЧЕНИЦИТЕ (Матей 18:1-4; Марк 9:33-37)

Учениците попитаха Исус **"Кой е най-голям в небесното царство?"**. Отговорът на Христос разкри истинския характер на Небесното Царство и начинът, по който може да се влезе там. Сред хората има съревнование и борба, кой ще бъде най-големия по ранг, служебно положение, влияние, позиция или известност във всяка сфера на живота. Хората си мислеха, че това важи и за Божието царство. Христос изтъкна, че истинското величие в това Царство не се измерва с външния имидж, а с вътрешната чистота, която се проявява посредством истинско смирение. Онези, които смирят себе си, за да служат, вместо да им се служи, ще се сметат за най-велики в Царството. Христос беше заявил, че, за да влезе някой в Царството, е нужно той да се обърне истински и даже да стане като децата, а колко повече, ако иска да бъде най-голям в него. Това ни подсказва, че трябва да изоставим всяка гордост, амбиции и жажда за почит и господаруване.

"А ти търсиш ли за себе си големи неща? Не търси" (Еремия 45:5)

Въпрос 5: Каква разлика съществува между начина на оценка, кой е най-голям, в очите на света и в очите на Господа?

Децата се водят лесно. Те бързо прощават и забравят огорченията срещу тях, без жажда за отмъщение в сърцата си. Ето защо Исус избра едно дете, за да илюстрира пътя към величието в Царството.

Въпрос 6: Кои детски черти Господ очаква да намери у всеки вярващ?

Поучението относно величието в Царството безпрекословно ни показва, че много хора, които смятаме за "големи" в Царството, може да се окаже, че са най-малки в него, освен ако не се избавят от личните си амбиции, самонадеяност и духовно съперничество. Вместо да се надпреварваме да отдаваме почит на онези, които в събранието се смятат за нещо, Христос ни препоръчва да приемаме, почитаме и ценим подобните на децата, смирени вярващи. Да ги приемаме означава високо да ценим тяхната компания, и да се снишаваме до тяхното ниво. Всяка услуга, направена на подобен вярващ, се счита като направена на Самия Христос. В същия смисъл, възрастните вярващи, трябва да обръщат нужното внимание на децата, особено на вярващите измежду тях. Те не бива да бъдат пренебрегвани или смятани за незначителни фактори.

Въпрос 7: Кои навици от света вярващите трябва да избягват при взаимоотношенията си с братята и сестрите в църквата?

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ СЪБЛАЗНИТЕ
(Матей 18:7-14; Еклесиаст 10:4; Римляни 14:13; Яков 3:2;
Римляни 16:17; Псалм 119:165)

Господ предупреди учениците Си относно съблазните. Макар Христос да нямаше предвид буквалното осакатяване на нашите тела, все пак сериозността в Неговото изказване не би трябвало да се подминава. Нашите телесни части трябва да бъдат умъртвени и посветени на Господ. Ако някое от взаимоотношенията, които поддържа, местата които посещаваме, работата която работим или нещо от това, което гледаме, ни въвлеча в грях, това нещо трябва да бъде отсечено. Без значение от каква полза биха могли да ни бъдат такива хора, места, или неща за нас, ние трябва да се отделим от тях, за да не бъде цялото ни тяло хвърлено в ада. Мойсей изостави палатите на Фараона, за да избегне греховните наслади, които се намираха в египетския дворец. Колко жалко, че мнозина днес излагат на опасност своето вечно щастие, за да задържат съгрешаващите "крака, ръце или очи".

Въпрос 8: Как може един вярващ да се превърне в камък за препъване на себе си или на другите?

Исус завърши изказването Си като преповтори предупреждението - да не би някой от тези малките да бъде подмамен в грях. Причините, поради които малките не бива да бъдат съблазнявани са твърде поучителни. Ангелите прислужват на тези малките, защото на тях се обръща голямо внимание в Небето. Исус дойде, за да спаси "малките изгубени", били те деца или възрастни, които са избрали да се превърнат в деца заради Божието царство. Завършвайки с притчата за изгубената овца, Христос представя Себе Си като Спасител, търсещ грешниците. Въпреки че 99-те са вече в кошарата, с Великия Пастир, пак Той търси да спаси последната изгубена овца. Ако си изгубена овца, защо не отговориш сега на любовта на Пастира?

Въпрос 9: Кои са днес изгубените овци в църквата ?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	2 Коринтяни	3	Исая	52
Вторник	..	4	..	53-54
Сряда	..	5	..	55
Четвъртък	..	6	..	56-57
Петък	..	7	..	58
Събота	..	8	..	59
Неделя	..	9	..	60

Стих за запомняне: "...а бивайте един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас" (Ефесяни 4:32)

Текст: Матей 18:15-35

По горе Господ предупреди Своите последователи, че не е възможно да не дойдат съблазни. Той наблегна на това, колко е важно да не съблазним другите. В настоящия текст Той ни казва как да постъпим, когато другите, чрез своите прегрешения, поставят камък за препъване по пътя ни. Необходимостта от християнска прошка се илюстрира посредством притчата за царя и немилостивия му служител.

**ВЪЗМОЖНО Е ДА ДОЙДАТ СЪБЛАЗНИ
(Битие 37:3-5; Римляни 14:19-21; Матей 18:5-9)**

Ясно е, че съблазните ще дойдат и те идват от различни източници. Съблазните често идват от невярващите, което не е изненадващо. Обаче те могат да дойдат и от членовете на църквата или от членовете на семейството, по различни начини. **Първо**, често видимата църква е смесено множество, състоящо се от светии, грешници, отпаднали от вярата, охладняли вярващи и т.н... **Второ**, църквата се състои от хора, дошли от различна среда, поради което произтичат различия в мненията и действията. **Трето**, вярващите са ограничени в познанието си, защото **"отчасти знаем"**, макар и да не са ограничени в любовта. Ето защо, поради действие или бездействие, обикновено се появяват съблазни.

Въпрос 1: Какво представляват съблазните?

Въпрос 2: Как и защо идват съблазните?

Така или иначе, съблазните трябва да се избягват на всяка цена. Онези, които са впримчили и препънали другите, преди това са впримчили и препънали самите себе си. Трябва да се избегне самата първопричина за препъването, защото **"горко на онзи човек, чрез когото съблазънта дохожда"** (Матей 18:7).

Ето защо себеотрицанието е много важно, при избягване на съблазните. Себеотрицанието води в небето, а себеугаждането води в ада.

Въпрос 3: Каква истина разкриват съблазните, относно съблазнителя и съблазнения?

ПОХВАТИ ЗА ПРИМИРЯВАНЕ **(Матей 18:15-17; Битие 13:5-9; Евреи 12:14; Римляни 12:18)**

В този текст Господ очертава стъпките, които трябва да се предприемат, ако един вярващ е онеправдан от друг. На първо място, нужно е усилие, човек да се разбере лично и насаме с този, който го онеправдава. Днес много религиозни хора пренебрегват тази жизнено важна стъпка. Вместо това те отиват и се оплакват на другите или пък не правят никакво усилие да се срещнат с онеправдаващия ги, поради което и хранят злобни мисли към него. Ако тази първа стъпка на смирена и добронамерена жалба, спрямо брата или сестрата, относно тяхното провинение, бъде грижливо последвана, повечето недоразумения ще бъдат ефикасно потушени още в зародиш.

Но, ако онеправдаващият отказва да се примири с онеправдания, след като той се е срещнал с него и го е умолявал за това, втората стъпка е да се извикат един или двама братя на помощ. Това се прави с цел онеправдаващият да бъде убеден да се покае и да бъде възстановен. Но, ако той, все пак, откаже, въпросът трябва да се доведе до знанието на църквата. Това е последната стъпка, ако той не се вслуша и в църквата, трябва да бъде счетен като езичник и бирник. Това означава, че църквата ще се моли за него като за един грешник, нуждаещ се от Божията милости прошка.

Въпрос 4: Според Библията, какви стъпки трябва да предприеме един вярващ, ако е онеправдан от друг член на църквата?

СЛЕДСТВИЯ ОТ ПРОШКАТА **(Матей 18:18-20; Псалм 133:1-3; 1 Петрово 3:7; Матей 28:20)**

Когато оскърбленията се простят и всички страни се помирят, следствията от това може да са зашеметяващи. **Първо**, има мир и единство, щом всички недоразумения са отстранени. Сбъркалите са поправени и запазени в тялото на Христос. Това води до чувството за принадлежност и лоялност към тялото на Христос. **Второ**, налице е голяма сила сред членовете на църквата. Вярващите имат неограничен достъп до силата в Господа да връзват и да развързват. Молитвите получават отговор в атмосфера на пълна любов, единство и прошка, която е лишена от подозрения, враждебност и отмъстителен дух. **Трето**, не е за подценяване факта, че Бог отговаря на задружните молитви и на молитвите в съгласие (**Матей 18:19**). Това би трябвало да окуражи вярващите да представят молитвени нужди, да участват в съвместните молитви, в молитвите преди службите, както и в бденията, организирани в местната църква. **Четвърто**, има гаранция за Божественото присъствие. Господ винаги присъства там, където двама или трима са събрани в Неговото име.

Въпрос 5: Споменете някои от ползите от покаянието, помирението и прошката?

НАСТАВЛЕНИЯ ЗА ХРИСТИЯНИТЕ (Матей 18:21-22; 1 Петрово 3:8-9; 2:21-23; 1 Тимотей 2:8)

Петър попита Господа до колко пъти да прощава на брата си. Той дори предложи да са 7 пъти, противно на 3-те пъти, поучавани от равините в онези дни. Господният отговор ни изясни, че не бива да броим оскърбленията си, но щедро да прощаваме на оскърбителите си, както Бог прости щедро на нас. Господ използва притчата за царя и немилостивия му служител, за да изясни всичко в максимална степен. Ето някои очевидни изводи от тази притча:

Първо, точно както царят извика служителят си да даде отчет, има ден за равносметка, в който всички ние ще даваме отчет пред Бога. **Второ**, нашият дълг пред Бога е неизмерим. Но, да благодарим на Бог, че Исус го плати изцяло. Един автор на песен пише "Той плати дълга, който той не дължеше; а, аз дължах дълга, който не бих могъл да платя". Нека тази мисъл ни смири. **Трето**, Божията безгранична милост е налице за всеки искрено търсещ, който желае лично да се срещне с изкуплението на Христос. **Четвърто**, Бог е разгневен на непростителния, **"Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда"** (Яков 2:13). Затова нека да показваме милост като хора, които сме придобили милост.

Въпрос 6: Какъв урок научаваме от притчата за царя и немилостивия му служител?

Този, който не люби, не може да пребъдва в Христос, Който е олицетворение на любовта. Човек не може да храни омраза в сърцето си и в същото време да бъде в истинско общение с Онзи, Който щедро прости на Своите убийци. Имаме достатъчно благодат, за да простим на нашите длъжници. Имаме изобилие от примери, както от писанията, така и в нашето съвремие, за Божията благодат, изразена в християнската прошка.

Въпрос 7: Споменете някои хора в писанията, които са били онеправдани и са простили на своите длъжници?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	2 Коринтяни	3	Исая	61
Вторник	..	4	..	62
Сряда	..	5	..	63
Четвъртък	..	6	..	64-64
Петък	..	7	..	66
Събота	..	8	Еремия	1
Неделя	..	9	..	2

Стих за запомняне: *"И Той им каза: Който си напусне жената, и се ожени за друга, прелюбодействува против нея; и ако тя напусне мъжа си, и се омъжи за друг, тя прелюбодействува"* (Марк 10:11-12)

Текст: Матей 19:1-12

Господ Исус Христос винаги привличаше тълпите. Макар и много хора да го търсеха, Той никога не нагаждаше Своето поучение към аудиторията Си. Независимо от интелектуалното ниво на слушателите Христовото послание оставаше едно и също. Независимо дали поучаваше отворения за дискусии фарисей Никодим или предубедената самарянска жена, Той проповядваше чистото благовестие. На младия богаташ, както и на паралика, доведен от своите приятели, Христос проповядваше прощение на греховете. Подобно на Северната полярна звезда, Той оставаше постоянен. Примерът, който Господ ни даде, за последователност в поучението, е както насърчение, така и обвинение за много съвременни проповедници, чиито убеждения постоянно се променят и чиито послания нямат корен.

Множествата Го следваха по различни причини. Някои Го следваха заради поучението, някои, за да бъдат изцерени, някои - от любопитство, а някои, за да го впримчат в говоренето Му. Той се отнесе с всички тях с благодат, достойнство и авторитет. Той е съвършен модел за одобрен от Бога служител.

Днешното учение се фокусира върху отговора на Христос на въпроса, зададен от фарисеите, относно Богоугодния стандарт за женитбата. Неговото поучение за женитбата отправи две ясни послания към всички хора във всяко време и място: **първо**, неразделността на семейния съюз и **второ**, незаконността на многоженството, развода и повторната женитба. Това е основата на Божият стандарт за женитбата.

Въпрос 1: *Кои са двете основни истини в Христовото учение за женитбата?*

ЖЕНИТБАТА – НЕЩО СВЕЩЕНО

**(Матей 19:1-6; Битие 2:21-24; Малахия 2:13-16; Матей 5:31-32;
Римляни 7:2; 1 Коринтяни 7:10-11; Евреи 13:4)**

Женитбата е свещен съюз. Тя е дар от любящият Бог за Неговите създания. Женитбата осигурява за мъжете и жените нужното общение, утеха, другарство и взаимоотношение, за да се запази чистотата в обществото. Затова и духовната бедност или богатство в едно общество могат лесно да се установят по качеството на семействата в него. В обществото по времето на Исус лицемерието и фарисейщината бяха изместили страха от Бог. Вследствие на това, духовността в обществото беше стигнала най-ниското си равнище. Няма по-добро доказателство за това, от въпросът, който фарисеите зададоха на Христос: **"позволено ли е мъж да напусне жена си по всякаква причина"** (Матей 19:3). Разводът и повторната женитба се бяха превърнали в ежедневие. Еврейските законници даваха големи позволения по въпроса за развода. Според тях, мъж можеше да се разведе с жена си, дори ако той не бе доволен от нейното облекло или от храната, която готвеше. И те даже използваха писанията, за да подкрепят подобни практики. Един от техните известни равини е казал: *Ако някой мъж види жена по-очарователна от неговата, той може да*

напусне жена си, понеже е писано в закона **"ако тя не придобие благоволенieto му"**.

Христовият отговор на този впримчващ въпрос за развода е твърде поучителен. Той не се позова нито на преобладаващия начин на живот, нито на общоприетите разбирания. Той не допусна човешката поквара по никакъв начин да се намеси в Божествения ред. Вместо това Той ги върна към първоначалната воля, намерение и план на Бога за женитбата. По този начин Той ни дава блестящ пример: ние никога не бива да нагаждаме нашето поучение към времената и предпочитанията на хората.

Това, че Христос се позова директно на Писанията ни припомня някои важни неща. **Първо**, Писанието е безпогрешно. То е окончателният авторитет по всички въпроси на християнското учение и практика. Едни от най-красивите думи от Христовите уста бяха неговия отговор: **"Какво е писано в закона? Как четеш? ... Това прави и ще живееш!"** (Лука 10:26,28). Ако се придържаме към това правило нашите спорове щяха да се решават лесно.

Второ, женитбата не беше човешка идея, а Божия. Той беше Този, Който направи човека отначалото **"мъжки и женски пол"**. Затова и всички човешки традиции, култури и закони би трябвало да се съобразяват с Неговата воля. **Трето**, семейният съюз е най-свещеното съчетаване на сърца, животи, цели и даже съдби. Неговата връзка се издига над синовната привързаност и обич. **"Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си"** (Битие 2:24). **Четвърто**, мистичната интимна природа на семейния съюз не позволява намесата на трета страна в него, **"... и те двамата ще станат една плът. Затова те не са вече двама, а една плът"**. Затова и многоженството е ясно отклонение и очевидно нарушение на Божия план. **Пето**, семейният съюз е постоянна, доживотна преданост на два живота един към друг. **"Това, което Бог е съчетал, човек да го не разлъчва"**. Някоя човешка традиция, култура или обществен закон, които насърчават развода на законни съпрузи, няма Божието одобрение, **"Защото, казва Господ, Израилевия Бог: Аз мразя напускане... Затова внимавайте в похотите си, да не би да постъпвате невярно"** (Малахия 2:16).

Никое истинско Божие дете не би обичало, защитавало или практикувало нещо, което Господ Бог заявява, че мрази.

Шесто, отговорът на Христос на въпроса за развода разкрива как човешката поквара много често извращава Божествения ред. Фарисеите бяха на мнение, че Мойсей е заповядал развода. Но Христос отговори, че Мойсей просто **"е позволил"** или разрешил коравосърдечните хора в Израел да изберат по-малкото зло, а именно, развода; **"но, отначало, не е било така"**. В противен случай, те биха се отнасяли жестоко към тези нещастни жени. Това, което е било позволено на необрязаните сърца сред евреите, не би трябвало да се използва за пример от едно сърце, в което Божията любов е била изляна, чрез Святия Дух.

Въпрос 2: Какви уроци се съдържат в отговора на Христос на въпроса на фарисеите?

СЕДМАТА ЗАПОВЕД, МОЙСЕЙ И УЧИТЕЛЯТ

(Матей 19:9; Изход 20:14; Матей 5:27-32; Римляни 7:3; 2 Петрово 2:14)

Още в ранния етап от своето ходене с Бога, Израел бе предупреден с думите на седмата заповед **"не прелюбодействай"** (Изход 20:14).

Христос, в Своята проповед на планината, разшири тази заповед. Не би могло да е просто съвпадение това, че Христос разобличаваше греха на прелюбодейството непосредствено преди темата за развода и повторната женитба. Писанията и натрупаният човешки опит предполагат, че едното води до другото. Божието послание към хората в Израел чрез пророк Малахия обобщава всичко това. В

Малахия 2:14-16 те бяха предупредени да избягват семейната измяна – изневярата, напускането, разделянето. В контекста на семейството, това означаваше да се избягва прелюбодейството, което много често е и естествения предшественик на развода и повторната женитба.

Прелюбодейството е неморална връзка между двама души, от които поне един е женен. То задейства известната позорна схема. Първото е, пожелаващият поглед. Жената на Потифер първо **"хвърли очи на Йосиф"** (Битие 39:7). Давид първо **"видя една жена, която се къпеше, а жената бе много красива наглед. И Давид прати човеци да я вземат, и когато дойде при него лежа с нея"** (2 Царе 11:2,4). Копнеещите за небето светии, подобно на Йов, са направили **"завет с очите си"** – да не би да подхранят нечисти мисли относно жените. Нечистият поглед е първото семе на прелюбодейството, от което, веднъж посяно, прелюбодейството започва, както и Христос, нашият Господ отбеляза **"Чули сте, че е било казано: "Не прелюбодействуй!" Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействувал с нея в сърцето"** (Матей 5:27,28).

Прелюбодеецът постепенно преминава от желаещи очи в незадоволено сърце. Той вече не се задоволява да пие само **"от водите на своята си щерна (водоём)";** нито пък може вече да се **"радва на жената на младостта си"** (Притчи 5:15,18). Щом веднъж сърцето е очаровано от чуждата жена, мислите за развод и повторна женитба са недалеч от ума. Не друго, а именно това подтикна Иродиада да отрови любящия си и верен съпруг, за да се ожени за Ирод. И същото нещо подтикна Ирод да се разведе с благородната си съпруга, една принцеса, за да може да има зълва й – братовата си жена. Огънят на прелюбодейството гори до дълбините на ада, **"защото Бог ще съди блудниците и прелюбодейците"** (Евреи 13:4).

Въпрос 3: Как Христос коментира хорското неразбиране на Мойсеевия закон?

Въпрос 4: Кои са стъпките, които водят в греха на прелюбодейството и какво е отношението на Бог към греха?

В светлината на новозаветното учение, разводът е само на една стъпка от прелюбодейството. Ако единият или другият партньор в семейството си вземе нов партньор, прелюбодейството е завършено.

"И тъй, ако при живота на мъжа си тя се омъжи за друг мъж, става блудница; но ако умре мъжът ѝ, свободна е от тоя закон, и не става блудница, ако се омъжи за друг мъж ... А на жените заръчвам, и то не аз, но Господ: Жена да не оставя мъжа си, но, ако го остави, нека остане неомъжена, или нека се помири с мъжа си и мъж да не напуска жена си" (Римляни 7:3; 1 Коринтяни 7:10-11)

ХРИСТОС ПОУЧАВА ОТНОСНО РАЗВОДА

"И казвам ви: Който напусне жена си, освен за блудство (порния), и се ожени за друга, той прелюбодействува (моикхахо); и който се ожени за нея, когато бъде напусната, прелюбодействува (моикхахо)" (Матей 19:9)

Това заявление на Христос срещу развода и повторната женитба се намира във всички синоптични евангелия (Матей, Марк и Лука). По ирония, някои съвременни проповедници използват именно този пасаж, за да оправдаят молбите си за развод. Тяхното повърхностно разбиране на Библията ги прави да гледат на развода, просто,

като на справедливо средство за възмездие при установяване на изневяра. Други оправдават развода по причини като, например, *"несходство в характерите"*. Тези лъжеучители грешат и не е трудно да се разбере причината. **Първо**, добре е да се знае, че и най-влиятелните езиковеди са съгласни, че *неморално действие между неженени се нарича блудство*, докато между двама, от които някой е женен, е прелюбодеяние. Шокиращо и много съществено е да се отбележи, че и двете думи се срещат заедно в Евангелието на **Матей 19:9**, но не и в паралелните пасажии в **Марк 10:11-12** и **Лука 16:18**.

Доброто разбиране на еврейския закон и култура тук може да ни помогне. Да започнем с това, че на никоя еврейска жена, провинена в каквато и да е извънбрачна връзка, не би могло да ѝ се размине, просто като ѝ се даде някакво си разводно писмо и тихомълком да бъде напусната. Напротив, тя трябваше да бъде предадена на публично наказание. Даже при наличие на недоказано подозрение в прелюбодеяние, тя трябваше да бъде подложена на сериозна процедурна проверка (**Числа 5:11-31**). Ако прелюбодеянието се потвърдеше, тя бе предавана на смърт чрез убиване с камъни.

***"Ако прелюбодействува някой с чужда жена, тоест, ако прелюбодействува някой с жената на ближния си, непременно да се умъртвят и прелюбодеецът и прелюбодейката"* (Левити 20:10)**

Забелязвайки, че само Матей включи това допълнение **"освен по причина на блудство"** в своето писание, да видим как женен човек може се намира в **"блудство"**. Отговорът се намира в брачната традиция на евреите.

Евангелието на Матей бе труд на класически еврейски автор, пишещ към еврейска публика. Затова и неговата книга съдържа най-много старозаветни цитати. Еврейската женитба преминава през три етапа: предложение, годещ и вземане. На етапа на годеща, жената и мъжът се оженват, макар че тя все още си остава в бащиния си дом. Минава известно време преди тя да бъде взета в дома на мъжа си.

***"И кой се е сгодил за жена и не я е взел? - Нека си иде и се върне у дома си, да не би да умре в боя, и друг да я вземе"* (Второзаконие 20:7)**

Макар, че мъжът още не я е взел, женитбата се е смятала за напълно законна и обвързваща за двете страни и такава жена е била наричана *"негова жена"* т.е. съпруга. На този етап, всеки грях на блудство се наказва със смъртно наказание. Подобен бе обръкваният случай с Мария, майката на Исус. Тя бе **"девица, сгодена за мъж"** (**Лука 1:26-27**), но **"преди да се бяха съединили тя се намери непразна"**. Йосиф би могъл да поиска Мария да бъде убита с камъни, както изисква законът. Обаче, **"понеже не искаше да я изложи"** като блудница, той използва даденото му позволение да я напусне по *"тихия начин"*. Изглежда Христовото поучение в Матей засяга подобен сценарий. Затова и по никакъв начин, не би могло да се използва за подкрепа на развод между законни съпруг и съпруга.

Въпрос 5: Каква е разликата между грехът на блудството и прелюбодеянието?

Въпрос 6: Каква е разликата между поучението на Мойсей и Исус относно развода?

СПЕЦИАЛНО ПОСВЕЩЕНИЕ НА СПЕЦИАЛНИ СЛУЖИТЕЛИ (Матей 19:10-12; 1 Коринтяни 7:7-9, 29-31)

Поучението на Христос по въпроса за женитбата беше ново и странно за учениците Му. Техният еврейски ум заключи **"Ако такова е задължението на мъжа към жената, по-добре да се не жени"** (Матей 19:10).

Думите на учениците Му засегнаха чувствителната тема за въздържането от женене. Затова Христовият отговор бе бърз. Той им обърна внимание, че въздържането от женене не е въпрос на лекомислено решение.

Нашият Господ очерта три групи скопци. **Природно** скопените, които са родени така. **Принудително** скопените, които са се скопили, за да служат на земните царе и царици. **Посветено** скопените са служители от по-особено тесто, които, като Апостол Павел, доброволно избират да служат на Царя на царете, пренебрегвайки уютата и насладата на женитбата. Те са твърде малко, в което и да е поколение. Както и на Апостол Павел, Бог им е дал възможност да Му служат, без да се женят, като въпреки това се запазват чисти в тялото и душата си. Въздържането от женене не е нито отчаяно решение на капризните души, нито глупава прищявка на идеалистичните младежи. То определено не е резултат от детинско решение, от самоинициатива под погрешно водителство, от маловерие в посвещението или от религиозно състрадание. То е крайно сериозно решение, което изисква ясно водителство от Бог. В целия Нов Завет, единствено за Павел се знае, че е направил подобно нещо. Самият той е оставил целомъдрен съвет на всички, които в днешно време се преструват на въздържатели от женене:

"Но, ако не могат да се въздържат, нека се женят, защото по-добре е да се женят, отколкото да се разжегват" (1 Коринтяни 7:9)

Нека онези измежду нас, които възнамеряват да се женят, да се допитат до Бог, до Неговото Слово, до своята съвест и до своя пастор и така да направят своя избор. Нека всяка стъпка към окончателната женитба бъде наситена с много молитва. Веднъж оженени, нека семействата да живеят в любов и в страх от Бога. Ако се постъпва по този начин, няма да имаме нужда от повторни женитби и бракоразводни дела.

Въпрос 7: Каква е опасността скрита във въздържането от женене поради глупава, капризна и необмислена религиозна ревност?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	2 Коринтяни	10	Еремия	3
Вторник	..	11	..	4
Сряда	..	12	..	5
Четвъртък	..	13	..	6
Петък	Галатяни	1	..	7
Събота	..	2	..	8
Неделя	..	3	..	9

Стих за запомняне: *"Истина ви казвам; ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство."* (Матей 18:3)

Текст: Матей 19:13-30

Реалността на Небето е най-утешаващата истина, най-великата надежда, която човек някога е имал и най-висшата цел, за която си струва да се живее. Всеки вярващ трябва да си ляга и да става, мислейки по въпроса дали е годен за влизане в Небето. И това би трябвало да бъде основна грижа на всяка църква и на нейните водачи. Това би трябвало да ограничи живота на всеки член на църквата до изискванията и до балансираната истина на Божието Слово.

Исус увещава вярващите: **"Подвизавайте се да влезете през тесните врата; защото ви казвам, мнозина ще се стараят да влязат, и не ще могат ... Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води в погибел, и мнозина са ония, които минават през тях. Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води в живот и малцина са ония, които ги намират"** (Лука 13:24; Матей 7:13-14).

Въпрос 1: *Защо е нужно да стремим за да достигнем в небето?*

ХРИСТОВАТА ЗАГРИЖЕНОСТ ЗА ДЕЦАТА
(Матей 19:13-15; Марк 10:13-16; Матей 18:3; Исая 8:18)

Човешката душа е безценна. В светлината на тази истина Исус приветства малките деца, които доведоха при Него, за да ги благослови. Той каза: **"оставете дечицата да дойдат при мене и не ги възпирайте, защото на такива е небесното царство"** (Матей 19:14). Затова е важно родителите и църквата **"да възпитават децата си в дисциплина и наставление Господне"** (Ефесяни 6:4). Отглеждането, в контекста на еврейското възпитание, буквално означава да установиш, да наместиш и да приготвиш. Образно то означава и да дадеш насока, да формираш, да приготвиш, да вкараш в ред, да направиш нещото да е стабилно. Тази дума точно описва това, което се случва с децата, когато им се предоставя необходимото духовно напътствие, чрез обучение и дисциплиниране.

Няма по-голямо нещо, което можем да направим за нашите деца, от това да ги предоставим в ръцете на Господ Исус за Неговите благословения и благоволение през целия им живот. Тези родители, които доведоха децата си при Исус, не пренебрегнаха лекомислено своите родителски отговорности, за да се сетят за тях едва когато болест или други тревоги ги принудят да тичат при Господ за помощ. Децата, оставени сами на своите идеи, могат лесно да се закоравят, чрез измамата на греха. Някой е казал: *"Родителите са гарант за избора на своите деца"*. Каква велика промяна може да се случи, ако родителите биха могли да научат своите деца да се доверяват на Господа при всякаква ситуация, да Го направят свой Господ и личен Спасител. Ако те опазят това, на което са били научени, Той ще излее своите милости и благословения над тях.

Въпрос 2: Как днес можем да отглеждаме децата си и защо е нужно да сме внимателни относно спасението на техните души?

Подобно на Йов, родителите трябва усърдно и съзнателно да копнеят за Божиите благословения над техните деца, като приемат това за свой дълг да противодействат срещу своенравното и безбожно поведение на децата във всички поколения (**Йов 1:5**). Ако децата се доведат до разбирането за своята греховност и до покаяние за греха, те ще живеят в мир и щастие в Господа. **"Ето, аз и децата, които ми е дал Господ сме за знамение и за предвещания в Израиля"** (Исаия 8:18).

НАСЛЕДЯВАНЕТО НА ВЕЧНИЯ ЖИВОТ (Матей 19:16-19; Марк 10:17-30; Лука 10:25-28; Матей 18:3)

Няма въпрос с по-плачевни последици от този, който зададе младия богаташ: **"Учителю благи, какво да сторя, за да наследя вечен живот"** (Марка 10:17). Цитираният по-горе въпрос разкрива трагичната грешка, която допускат религиозните грешници в тяхното приготвяне за Небето. Човек не може да заслужи вечният живот с добри дела. Защото **"всички станахме като човек нечист и всичката ни правда е като омърсена дреха ... Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога, не чрез дела, за да се не похвали никой"** (Исаия 64:6; Ефесяни 2:8-9).

Човек не бива да храни и капка самодоволство относно собствената си способност да върши добри дела. Ние не сме спасени чрез делата на закона, а чрез вярата в Господ Исус Христос (**Галатяни 2:16**). В отговор на въпроса на младия богаташ, Исус каза: **"Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ освен един Бог"** (Марка 10:18). Не може човек да върши добро на приемливата за Бога висота, без Исус да живее в него/нея. **"Никой, който е роден от Бога, не върши грях, защото неговият зародиш пребъдва в Него; и не може да съгрешава, защото е роден от Бога"** (1 Йоан 3:9). Когато ние изповядаме греховете си искрено, с пълно разкаяние, когато се покаем и поканим Исус в сърцето си, тогава **"нека бъдем благодарни (нека имаме благодат) и така да служим благоугодно Богу с благоговение и страхопочитание"** (Евреи 12:28).

Въпрос 3: Защо е трудно да живеем праведен живот със собствени сили?

Христос поставя подчинението на Неговите заповеди като най-основното условие за влизане в Небето: **"Ако искаш да влезеш в живота, пази заповедите"** (Матей 19:17). Христос е нашият живот; ние нямаме живот без Него. Подчинението на заповедите на Бог е възможно единствено чрез обръщане към вярата и постоянното пребъждане на Христос в нас, след като сме се обърнали. Той каза: **"Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене, и аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да сторите нищо"** (Йоан 15:5). Единственият пък към живота и към спасението от осъждане е да пазим заповедите на Бог, както са открити в Писанието. Както един християнски автор казва: **"За нас не е достатъчно да знаем заповедите на Бог, но трябва и да ги пазим; да ги пазим като наш начин на живот и да ги спазваме като наши правила"**. Младежът отговори на Исус **"Всичко това съм пазил от младостта си; какво ми още не достига? Исус му рече: Ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай имота си, и дай на сиромасите; и ще имаш съкровище на небесата; дойди и Ме следвай. Но момъкът, като чу тая дума, отиде си наскърбен, защото беше човек с много имот"** (Матей 19:20-22). За да достигне в съвършенството, Исус поиска от него той

да изостави света, който бе обикнал; да изостави религиозната си праведност, на която уповава; да раздаде имота си на бедните, след което да Го последва. Но той не съумя да отговори на тези изисквания, поради гордостта си, поради самоизмамата на собствените си постижения и поради богатствата. Реакцията му доказва, че той не спазваше 10-та заповед да обича ближния си като себе си (**Матей 19:19**).

Въпрос 4: Защо подчинението на Божието слово е задължително, за да бъдем годни да влезем в Небето?

Подчинението ни на заповедите на Бог е израз на нашата любов към него (**Йоан 14:15**). Тайната на победоносния християнски живот се състои в това да обичаш Бог с цялото си сърце и ближния си като себе си. С право някой е казал: *"Нашата светлина в любовта към Бога гори, а в любовта към ближния блести и сияе. Човек може да бъде освободен от големи грехове и въпреки това да не достигне до благодатта и славата"*. Стана ясно, че този млад богаташ е морален. Важно за отбелязване е, че адът ще бъде пълен с добри, морални хора, които са избягвали големите грехове, но не са били свършени в любовта си към Бога и към своите ближни. За да се наследи вечния живот е необходимо повече от това да бъдеш морален. Богатите хора не е необходимо да си продават всичките притежания, за да станат последователи на Христос, но те трябва да имат тази готовност, ако Бог изиска това, като доказателство за добрите им дела на вяра (**Тит 3:8**). За да бъдем наследници на вечния живот, ние би трябвало да сме готови да се разделим с част от нашите богатства, с цел да облекчим състоянието на бедните, за да се прослави Бог.

Въпрос 5: Каква е разликата между религиозния морален човек и новородения християнин?

Бог казва *"Дано да има у тях такова сърце щото да се боят от Мене и винаги да пазят всичките Ми заповеди, та да благоденствуват вечно, те и чадата им ... Дано би послушал ти заповедите Ми! Тогава мирът ти щеше да бъде като река и правдата ти като морските вълни"* (**Второзаконие 5:29; Исаия 48:18**). Пълното покорство към Бог, с благодатта, която Той ни дари в Христос, ни привежда на олтара на живата жертва, където ние биваме направени праведни и святи. Не можем да влезем в Небето без да бъдем святи (**Евреи 12:14; Матей 5:8**).

Святостта е целта на Божието откровение за човека. Затова, святостта е изискване, святостта е жертвоприношение, святостта е постижима, святостта е настоящо задължение на всеки копнеещ за Небето светия, святостта е настояща привилегия и настояща наслада. Святостта е истината, която грее и блика от Битие до Откровение. Тя е голямата и най-важна истина на Божието послание към човека. Ако само ласкаеш Бога с устните си, докато сърцето ти тича след суета, това няма да те направи праведен и свят.

Въпрос 6: Какво коства на някого да живее свят живот?

Апостол Яков, в **Яков 10:2**, прави тази истина кристално ясна: *"Ако някой опази целия закон, а съгреша в целия закон, бива виновен във всичко"*. Никой не може да има вечен живот без пълно подчинение на откритото Слово (**Йоан 10:27-29**).

ПРИМКАТА НА БОГАТСТВОТО

(Матей 19:20-26; Псалм 62:10; Притчи 28:11; Софоний 1:18)

Не е грешно да сме богати според писанията, но е погрешно, ако нашите сърца и умове са погребани сред богатствата и благополучието ни. Ето някои неща, които могат да възпрепятстват някой богат човек да наследи вечния живот:

1. Подтисничеството над бедните (**Неемия 5:1-13; Притчи 18:23; Еремия 22:13-19**)
2. Липсата на доверие в Бог (**Йов 21:7-15; Псалм 52:1**)
3. Гордостта от успеха (**Псалм 52:1-6; Псалм 73:3-9; 1 Тимотей 6:4-19**)
4. Упованието на богатствата (**Йов 31:24-28; Притчи 18:11**)
5. Отдаването на греховни наслади (**Амос 6:1-6**)
6. Горделивостта и надменността (**Еремия 9:23; Второзаконие 8:17-18**)
7. Нежелание да споделят богатата си с бедните и нуждаещите се (**Лука 18:22-27; 1 Йоан 3:17**)
8. Алчност и сребролюбие (**Лука 12:15-21; Лука 16:13-31**)
9. Високоумие (**1 Тимотей 6:17-18; Яков 1:10; Второзаконие 8:17**)
10. Умишлено непокорство на Божията воля (**Марк 10:21,22; 1 Тимотей 6:17-18; Матей 6:19-21; Притчи 23:4**)

Въпрос 7: Спомени някои причини, поради които може да е трудно за някои богати хора да отидат на Небето?

Сребролюбието изяви, че стремежът на младия богаташ да влезе в Небето беше неискрен. Той не можа охотно да се раздели с притежанията си, в името на Божието Царство. Ние не можем да служим на Бога и на Мамона (или на печалбата в света). Опасността за богатите е склонността на тяхното сърце да се привързва към богатствата им. Някой е казал: *"Властващата любов към света държи настрана от Христос мнозина, които изглежда да имат някои добри желания спрямо Него"*. Но подобно на младия богаташ, онези които не могат напълно и изцяло да последват Христос, се превръщат в лицемери. Това е напаст за църквата днес.

Спасението и на богатия, и на бедния е възможно с Бога. Всеки, който желае спасение, трябва да си затвори очите към очарованията на света и да ги повдигне към нужното покорство, изисквано от Бога. Джон Уесли веднъж е казал: *"Няма как да принизя (опростя или омаловажа) писанията до твоето ниво, ти трябва да се издигнеш до тяхното или ще погинеш завинаги"*.

НАГРАДАТА ЗА ВЯРНАТА СЛУЖБА (Матей 19:27-30; 1 Коринтяни 15:58; Галатяни 6:9)

***"И всеки, който е оставил къщи, или братя, или сестри, или баща, или майка, или жена, или чада, или ниви, заради Моето име, ще получи стократно и ще наследи вечен живот"* (Матей 19:29)**

Онези, които са се смирили и са се задоволили с това, което имат, докато вярно служат на Господа, няма да загубят своята награда. За Христос е уважение и почит към Него да Му се доверяваш и да Му служиш. Вярващите трябва да живеят, работят и понасят страдания с вяра, надежда и търпение заради Учителя. Ако страдаме с Него ще и да царуваме с Него.

Каквото и да загуби днес вярващият заради Христос, той ще спечели много повече впоследствие. ***"Затова възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими, и преизобилвайте всякога в Господното дело, понеже знаете, че в Господа трудът ви не е празен"* (1 Коринтяни 15:58).**

Въпрос 8: Какви награди очакват верните вярващи?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Галатяни	4	Еремия	10
Вторник	..	5	..	11
Сряда	..	6	..	12
Четвъртък	Ефесяни	1	..	13
Петък	..	2	..	14
Събота	..	3	..	15
Неделя	..	4	..	16

Стих за запомняне: "А Закхей стана и рече на Господа: *Господи, ето от сега давам половината от имота си на сиромасите; и ако някак съм ограбил някого, връщам му четверократно*" (Лука 19:8)

Текст: Лука 19:1-10

Спасението е изцяло по благодат. Правдата и добротата ни не могат да ни спечелят прошката, божественото благоволение, приемане и спасение. Затова трябва да се оставим на неизчерпаемата милост и любов на Онзи, Който плати цената за нашето изкупление, поставящи цялата си надежда върху завършеното дело на Голгота и стоящи на Неговото Слово, приемайки опрощението като дарът на Неговата любов (**Ефесяни 2:2,13; Римляни 6:23; 5:12**).

"При закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях" (Исая 8:20)

Християнският живот не е игра на късмета. Библията ни просвещава достатъчно, за да знаем как да живеем приемлив пред Бога живот и окончателно да бъдем в Небето. Няма надежда за спасение за онзи, който сляпо следва религията, без да внимава в ученията на Библията. Всеки вярващ трябва лично да приеме и приложи на практика всяка йота или тема от Словото на Бог.

Покаянието заема важно място в благовестието на Господ Исус. Покаянието е промяна, която се изразява в разкаяно отношение спрямо греха. Това е обръщане от греха към Бога. Искреното покаяние и богоугодното съжаление за греха са важни изисквания за спасението. Покаянието е дълбоко вътрешно преживяване, в резултат на което грешникът се обръща от греха към Бога. *Истинското покаяние* винаги води до *изповядване на греха* (**Псалм 38:18; 1 Йоан 1:9; Лука 15:21; Марк 1:5; Лука 5:8**); *изоставяне на греха* (**Исая 55:7; Притчи 28:13**) и *обръщане към Бога* (**1 Солунци 1:9; Деяния 26:18**). Библейското покаяние се различава от угризението на съвестта. Угрizenието на съвестта е съжаление само за тъжните и непоносими последици от греха. Истинското покаяние прави грешника да гледа на греха така, както Бог гледа на него. Не може да има покаяние, без намесата на Святия Дух, причиняващ изобличение в сърцето на грешника.

Покаянието съдържа в себе си също и обръщане от всички известни грехове; промяна на ума, целите и действията. Съжалението за греховете често се свързва с покаянието, но то е онова съжаление, което предизвиква отвращение и омраза към греха. То предизвиква грешника да се отвърне от греха с цялото си сърце.

Въпрос 1: Какво представлява покаянието?

"А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име" (Йоан 1:12)

Тези, на които им **"се даде да се нарекат Божии чада"** са тези, които са се

покаяли, разкаялите се и смирени хора. Те са решили да се обърнат от всички известни им грехове, да променят ума, целите и действията си. Исус Христос, в Своите проповеди, подчертава необходимостта от покаянието. В Евангелието от Марк е записано: **"Исус излезе в Галилея като казваше ... покайте се и вярвайте в благовестието"** (Марк 1:14-15).

Апостолите през първи век също наблюдаваха на покаянието. Петър заяви:

"Господ не забавя това, което е обещал ..., но заради нас търпи за дълго време; понеже не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние" (2 Петрово 3:9)

Павел настояваше пред Атиняните, че Бог **"сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят"** (Деяния 17:30).

Затова и покаянието е началото на ходенето с Бог. То е крайната точка на стария начин на живот и началото на нов живот в Христос. Няма християнство без покаяние – едно пълно, решително, веднъж за винаги обръщане от всички известни грехове.

Когато разкаялият се прояви специфичното променено отношение към греха, това е доказателство за истинското покаяние. Не може да се каже, че някой грешник се е покаял, докато той продължава да се отнася лекомислено към греха. Грехът е крайно ужасяващо нещо **(2 Коринтяни 7:10,11; Псалм 38:18)**.

Въпрос 2: Според Деяния 2:38, водното кръщение предшества ли покаянието? Какъв би трябвало да бъде правилният порядък?

Въпрос 3: Опише промяната в човека след покаянието му?

Но това не е всичко. Бог изисква, доколкото е по силите ти, да оправиш всичко погрешно направено към другите. Възвръщането е дело на възстановяване – по-специално, връщане на каквото и да било на неговия законен притежател или връщане на равностойността от загубите му. Бог прощава, щом се покаем, но Той изисква ние да поправим поведението си спрямо всеки, когото сме наранили или ощетили. Възвръщането прави човек да си плати задълженията, да възстанови откраднатите или присвоени неща, да разкрие престъпленията си и да изповяда лъжите си. Това трябва да се направи, независимо дали потърпевшия знае за това или не, защото Бог го знае.

Повечето от греховете спрямо Бога са и грехове спрямо някой човек. Покаянието спрямо Бога налага възстановяване на всичко придобито чрез измами, лъжи, и всякакъв вид преструвки.

Възстановяването трябва да се прави разкаяно. То трябва да се прави в покорство към Бог, а не като че ли проявяваме благоволение към потърпевшия.

Не гледай на възвръщането като на нещо, което може да се направи без благодатта на Бога. Бог дава благодат на всеки, който има желание да Му се покори. Всяко възвръщане, което включва или води до нараняване и щети на трети лица, трябва внимателно да се обмисли и към него трябва да се подходи с Божия мъдрост. В такива случаи е необходимо да се търси съвета на някой доверен, опитен, подготвен и зрял вярващ-християнин, учител или проповедник, който вярва и поучава цялото Божие слово.

Нашият текст ни среща с началникът на бирниците в областта Ерихон. Името му е Закхей. Както всеки друг бирник, той бе станал твърде богат като подтискаше евреите и ги изнудваше за пари.

Закхей чу, че Исус минавал през Ерихон. **"И той искаше да види Исус Кой е"** (Лука 19:3). Ако дадем воля на въображението си, ще разберем, че нещо повече от

простото любопитство го бе накарало да се покачи на черницата. Едно определено изобличение за грях го подтикваше към това, макар и да не бе съвсем наясно с мотивите си. Когато някой грешник е привлечен да дойде в Църквата от любопитство, колко очевидно е, че Святият Дух е в действие. И е имало много хора, които са били подтикнати да дойдат при Исус от любопитство, които впоследствие са били пленявани от Него.

Така и Закхей **"се завтече напред и се покачи на една черница за да Го види; понеже през оня път щеше да мине"** (стих 4). Но Исус се загледа в Закхей със същия интерес, с който и Закхей се бе загледал в Него. Исус винаги вижда интересуващите се души. Той винаги се открива към искрено търсещите. Изненадващо е, но Исус знае и имената на всички тях. Той знаеше името и на Закхей, защото му извика по име.

"Исус като дойде на това място, погледна нагоре и му рече: Закхее, слез скоро, защото днес трябва да престоя у дома ти"
(Лука 19:5)

Това бе най-великата покана, която Закхей някога бе получавал и без съмнение, Исус бе най-значимия гост, който той някога е имал или някога би могъл да има.

Така че, Закхей получи славната привилегия Исус да поиска да отседне у дома му. Той побърза да слезе и да се приготви за посещението на Исус. Това бе последната му и най-голяма възможност. Колко много хора днес имат повече и по-добри възможности, а не успяват!

Показателно е, че Закхей прие Исус с радост. И вършейки това, той се покая за греховете си и прие спасението. Ако с радост приемем Исус в сърцето си, ние ще получим спасение чрез вяра.

Въпрос 4: Какво представлява възвръщането?

Но често срещаният проблем на днешния свят се ширеше и в Закхеевите дни. Хората недоволстваха, понеже Исус се сприятели с бирник. Същият дух на себе-праведност се намира в обществото и днес – да се държим на страна от грешащите и да откриваме грешките на ония, на които искаме да помогнем. В жетварското поле на света учтивите безделници, почиващи под сянката, откриват много грешки у тружениците на полето.

Закхей със сигурност чу негодуванията и неучтивите забележки от хората наоколо. Той си знаеше, че никога не е бил честен с народа. Вероятно виждаше острите, гневни погледи на хората, които е ощетявал в миналото. Бог му бе простил, Исус го бе приел. Но хората все още имаха нещо против него.

Тогава той се спря и заговори. Вероятно вече бе стигнал до дома си. Той каза: **"Господи, ето давам половината от имота си на сиромасите"** (Лука 19:8). Това не бе във връзка с миналия му живот, а с новия. Той отиде и по-далеч и каза: **"И ако някак съм ограбил някого – връщам четирикратно"** (стих 8). Закхей показа, че спасението е нещо повече от леене на сълзи. Съжалението не е богоугодно, ако не направи кривите неща, прави. Закхей започваше да възвръща. Възвръщането изисква връщане на всичко – пари, книги, коли, къщи, незаконно придобито богатство, дрехи и даже жената или мъжа – на техният законен собственик. Възвръщането означава да се даде равностойното на загубеното.

Въпрос 5: В кои области можем да възвръщаме и как да го правим?

Някои казват, че не е нужно да възвръщаме. Те настояват, че единственото,

което Бог иска, е покаянието ни. Но те не са прави. Такива хора са забравили, че повечето от извършените грехове са както срещу Бога, така и срещу някой човек. И единственият начин да успокоим съвестта си от упрека на този човек е да му възстановим всички загуби и повреди. Така, посредством възвръщането, ти оправяш пътя си пред хората, а посредством покаянието си създаваш правилно взаимоотношение с Бог. Това е Библейският начин.

Въпрос 6: Защо възвръщането е необходимо доказателство за спасението?

Този християнски обичай почива на здрава библейска основа. Преди времето на закона, Авимелех, с праведно сърце взе Сара, жената на Авраам. Бог изрично обясни и заповяда на Авимелех **"Сега, прочее, върни жената на човека"** (Битие 20:7). В Стария Завет Бог изискваше да се прави възвръщане.

"Ако някой открадне ..., то да плати ... Ако се завари крадецът когато подкопава, и го ударят та умре, няма да се пролее кръв за него. Но ако слънцето е било изгряло над него, тогава ще се пролее кръв за него. Крадецът трябва непременно да плати (т.е. напълно да възвърне) ..." (Изход 22:1-4)

Обичаят да се възвръща е също и в Новия завет. Правилата за праведното живеене в Новия завет са точно толкова високи, ако не и повече, от онова, което се е изисквало в Стария Завет. Тогава, каква поука си вземаме от всичко това?

Ако Бог каза на Авимелех да върне Сара на законния ѝ съпруг, той ти казва същото и днес. Ако Бог тогава изискваше откраднатото да се върне, Той го изисква и сега от теб. Няма **"изменение, нито сянка на промяна"** у Бог (**Яков 1:17**). Както покаянието и възвръщането бяха вратата към пълното освобождение и пълната свобода в дните на Библията така е и днес.

Въпрос 7: Според Матей 5:23-24, какво очаква библията от теб, ако онеправдаеш някого?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Ефесяни	5	Еремия	17
Вторник	..	6	..	18
Сряда	Филипяни	1	..	19
Четвъртък	..	2	..	20
Петък	..	3	..	21
Събота	..	4	..	22
Неделя	..	5	..	23

Стих за запомняне: "Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, Той я отрязва; и всяка що дава плод, очистя я, за да дава повече плод" (Йоан 15:2)

Текст: Йоан 15:1-8; Галатяни 5:22-23

Навсякъде в християнството се набляга на християнския характер. Като че ли, всеки знае, че истинският новозаветен християнски живот, в крайна сметка, се заключава в образа на Христовия характер. Библията представя изразително този образец на характер в посланието на Петър: **"то по самата тая причина положете всяко старание и прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта си благоразумие, на благоразумието си себеобуздание, на себеобузданияето си твърдост, на твърдостта си благочестие, на благочестието си братолюбие, и на братолюбиеето си любов. Защото ако тия добродетели се намират у вас и изобилват, те ви правят да не сте безделни нито безплодни в познанието на нашия Господ Исус Христос"** (2 Петрово 1:5-8).

Тези истински християнски добродетели са наречени с общото име **"плода на Духа"**. С най-подходящите думи това е записано в **Галатяни 5:22-23**: **"А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вярност, кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон"**.

Тези два стиха са най-точното определение за цялостната личност на християнина. Като че ли в тях е събран целият Нов Завет. Христос, от Своя страна, събра християнките отговорности в две заповеди: **"Да обичаш Господа твоя Бог с цялото си сърце"** и **"Да обичаш ближния си, като себе си"**. Впоследствие и Павел, на свой ред, сведе християнската личност до тези два стиха от Писанието.

Можем още да кажем, че **"плодът на Духа"**, от послание към Галатяните, е един красив обзор на Христовата проповед на планината, представена в най-сбита форма. Това е характерът на Христос, възпроизведен в християнина чрез Духа на Христос. Плодът на Духа е действителната истинска християнска добродетел.

Въпрос 1: Какво означава "плода на Духа"?

Въпрос 2: Кои са деветте качества от плода на Духа?

Някои хора раждат плода на човешките усилия или, ако може да се каже по-точно, **"делата на човешкия дух"**. Такива хора се борят, стремят и, с големи упражнения на волята, раждат някои плодове – добро възпитание и култура, вежливост, учтивост, външна любезност – които са похвални единствено пред хората. Но тези продукти от естествената воля не са **"плода на Духа"**. Те идват в резултат от човешкия труд. Те са по-скоро вследствие от човешката намеса. Ето защо ги наричаме плодове на човешките усилия или делата на духа – човешкия дух.

Делата се извършват в работилниците, докато плодовете се раждат в градината. Плодът е безмълвен растеж вследствие на изобилен живот, докато делото идва от сръчната ръка на производителя. Наличието на плод – плода на Духа – отдава дължимото на Бог – истинският източник на благодатта, от която е християнския характер. Наличието на дела, в резултат на човешки усилия, насочват вниманието към човешките способности и умения. Плодът на Духа е резултат от плодоносен живот. Христос похвали плодоносните християни и порица безплодните християни. **"Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, Той я отрязва; и всяка що дава плод, очистя я, за да дава повече плод"** (Йоан 15:2). Този стих започва с

"Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, Той я отрязва". Това показва, че онези, които са били отсечени, понеже не са давали плод, първоначално са били пръчки от Лозата. Те са били пръчки, но не са запазили връзката си с Източника на Живота достатъчно дълго, за да се подсигури тяхната плодовитост. И затова са се сблъскали с опасността да ги отсекаат.

Посланието на Исус тук показва колко безпочвено и чудато е вярването че, щом човек е веднъж спасен, той е завинаги спасен. Това е учението **"веднъж спасен-завинаги спасен"** и то дава фалшива надежда. Христос, в Евангелието на Йоан, поучава, че пръчката (християнинът), която не пребъдва в истинската Лоза (Христос) се отсича като пръчка, изсъхва, хвърлят я в огъня и тя изгаря (**Йоан 15:6**). Това показва, че е погрешно да усещаме, да мислим или да вярваме че, щом веднъж сме спасени, сме спасени завинаги. Християнин, който не ражда плода на Духа, бива отхвърлен.

Други казват, че сме спасени по благодат, а не чрез нашите собствени дела. И поради това им се струва, че не е необходимо да даваме плод. Но уви, и това не е така. Макар че наистина спасението ни не е свързано с ничия лична заслуга, ние все пак имаме да **"принасяме плодове съответствени на покаянието си"** (**Матей 3:8; Лука 3:8**).

Въпрос 3: Какво разбираш под понятието "веднъж спасен-завинаги спасен" и доколко коректно спрямо писанията е това схващане?

Други две важни причини за плодовитостта откриваме в осми стих: **Йоан 15:8** : **"В това се прославя Отец Ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете Мои"**. **Първо**, Бог се прославя, когато вярващият дава плод. Бог изпитва радост и щастие, когато вижда живота на Христос у Своите деца (онези, което се наричат с Неговото име). **Второ**, плодородието е белег за истинско ученичество. Документа за самоличност на плодоносния християнин е изобилието от плода на Духа в живота му. Христос казва: **"По това ще и познаят всички, че сте мои ученици, ако имате любов помежду си"** (**Йоан 13:35**). Любовта лежи в корена на плода на Духа.

Въпрос 4: Дай две причини поради които вярващия трябва да дава духовен плод?

УСЛОВИЕ ЗА ПЛОДОВИТОСТ

(Йоан 15:1-7, 16; Римляни 7:4; 2 Коринтяни 9:10; Псалм 92:13-14)

Макар плода на Духа да е така нужен, все пак, в живота на някои вярващи той липсва. Мнозина мислят че не е възможно някой, който не е кръстен със Святия Дух да ражда плода на Духа. Но това е погрешно мислене, защото списъкът с добродетели в Галатяни 5:22-23 е определен просто като **"плода на Духа"**, а не като **"плода на кръщението с Духа"**. Истината е, че добродетелите, обобщени под наименованието **"плода на Духа"**, произтичат от Духа на Христос, Който идва да пребъдва с вярващия от момента на приемане на Христос като Господ в живота му. От тук и става ясно, че условието за даването на плод е, човекът да е преживял опитността на спасението. Духът на Бог е даден, в определена мярка, на всяка спасена душа и Духът обработва почвата в сърцето на спасената душа, за да може тя да ражда Неговия плод – **"плода на Духа"**. След всичко казано до тук, можем категорично да заявим вярата си, че едно живо взаимоотношение и единство с Христос и продължаващото пребъждане на Словото Му в нашите сърца са условията и предпоставките за нашия плодоносен живот.

Членуването в църква, само по себе си, не е предпоставка за никой, че ще има

"плода на Духа". Десятъците от прихода ти не правят живота ти плодonoсен. Със сигурност това се отнася и за морала, защото **"правдата ни е като омърсена дреха"** (Исая 64:6). Водното кръщение, участието в Господната вечеря и другите църковни правила не могат да са предпоставки, за да имаш плодовит живот. Ключът към плодonoсния живот е: **"ТРЕБВА ДА СЕ РОДИТЕ ОТНОВО"**.

Въпрос 5: Какви са предпоставките за даване на плод?

В живота на новородения християнин виждаме девет аспекта на **"плода на Духа"**. Духът на Бог не допуска милосърдието да е част от нечий характер, и едновременно с това, такъв човек да е нещастен. Нито пък Той изпълва нечие сърце с радост, докато същия човек остава груб и вулгарен. Всичките плодове, описани под наименованието **"плода на Духа"**, се намират на едно място. Те са по природа взаимосвързани и всички, взети заедно, характеризират истинския християнски характер.

ЛЮБОВ

(Второзаконие 6:5; Матей 5:43-44; 1 Йоан 4:7-12; 1 Йоан 3:11,18,23)

Първият от тези плодове е ЛЮБОВТА. Всъщност любовта е самата жизненоважна основа на живота на живия Христос, която се проявява във всичките девет аспекта на **"плода на Духа"**, изброени в Галатяни 5:22-23. Един християнски автор веднъж е писал за това как останалите осем плодове на Духа са закотвени в любовта. Той казва: *"Радостта е любовта – ликуваща; мирът е любовта – отпочиваща си; дълготърпението е любовта – продължаваща; благостта е любовта – пречистена; кротостта е любовта с наведена глава; милосърдието е любовта в действие; себеобузданието е самата истинска същност на любовта; верността е любовта – доверявайки се; така че цялото християнско живеене е просто – да обичаш."*

Въпрос 6: Какво е любовта и как тя поддържа всеки друг плод на Духа?

РАДОСТ

(Исая 61:10; Еремия 15:16; Деяния 8:6-8; 1 Петрово 1:8; Лука 10:17; Йоан 16:22)

Радостта е нещо повече от това да си щастлив. Радостта идва от Господа и е закотвена в Него. Исус е източникът на радостта. Пътят към тази радост е покаянието и действащата изповед на вяра в Христос. Парите, палатите, мощта и материализмът никога не доставят радост. Всички те носят преходно щастие, което не е по-добро от мъката.

Книгата Деяния на апостолите споменава за хора, които се изпълниха с радост и със Святия Дух. След като Самария прие спасението **"настана голяма радост в оня град"** (Деяния 8:8). Павел откровено заяви: **"Божието царство не е ядене и пиене, а правда, мир и радост в Святия Дух"** (Римляни 14:17). Тази радост, която Библията нарича плод на Духа, надмогва тревогите, прескача преградите и мъчните обстоятелства и не си отива във време на проблеми, болка и дори смърт. Радостта винаги е била един от отличителните белези на Божиите хора.

МИР

(Йоан 16:33; Римляни 5:1; Псалм 119:165; Исая 26:3)

Мирът, като плод на Духа, се смята за една от най-великите придобивки. Мирът е състоянието, при което душата и духа на човека са така наситени с присъствието на Божия благодатен Дух, че такъв човек не е лесно да бъде провокиран. Мирът е

себеотрицателна, себеотдайна, самоотвержена, саможертвена, не мислеща за себе си любов, която се проявява независимо от всякакви беди в живота. Исус е източникът на истинския мир. Той носи името **"Княз на Мира"** (исая 9:6). Ако сърцето се отвори и приеме възкресения Христос, Той идва и говори думи на мир отново и отново, така както говореше думи на мир към Своите уплашени ученици, след възкресението Си, казвайки **"Мир вам!"**. Мирът, който Той придава е едно тихо, убедително, благодатно отношение на ведрост и добронамереност, което посреща огорченията от страна на другите със спокойствие и бодрост. Този мир е успокояващ в кризисни моменти, непоклатим в изпитания и решителен в беди. Този мир на Христос се издига над неприятностите и този мир е плода на Духа. Павел говори за този мир във **Филипяни 4:7**: **"и Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христа Исуса"**.

ДЪЛГОТЪРПЕНИЕ

(1 Коринтяни 13:4; Колосяни 1:11; 2 Петрово 3:9)

Дълготърпението по-често се нарича търпеливост или издръжливост. Дълготърпението е силна способност на самоотвержената любов да претърпява всичко и да постои във враждебни ситуации. То е великодушното желание да се опиташ да разбереш трудните хора, обезпокоителните събития и недобронамерените ситуации, които Бог допуска по пътя ти. Това качество на характера бе прекрасно изразено в Исус Христос, **"Който заради предстоящата нему радост, издържа кръста, като презря срама"** (Евреи 12:2). Дълготърпението има три главни предимства: дисциплина, развитие и направляване.

МИЛОСЪРДИЕ

(1 Солунци 2:7,11; 2 Тимотей 2:24; Псалм 18:35; Яков 3:17)

В списъка с християнските добродетели, наречен **"плода на Духа"**, следва милосърдието. Когато любовта, радостта, мира и дълготърпението преизпълват сърцето на християнина, той се отличава с един необикновен, но в основата си божествен, милостив начин на живот. Милосърдието е качеството на Бог, което е оставало през вековете във взаимоотношенията Му с човечеството. Милосърдието на Бог е притегляло хората към Него с връзки по-здрави от стоманата. Милосърдието, като плод на Духа, е по-различно от естествената милозливост, която се проявява единствено към тези, което са ни приятни. Но на милосърдието, което израства от Святия Дух, могат да се радват всички – нашите приятели, както и онези които ни преследват, които ни ругаят, които ни се присмиват и всички които ни мислят злото. Милосърдието е любящо, приемащо другия, грижовно, гостолюбиво, поправящо приятеля, детето или партньора по един недвусмислен начин.

БЛАГОСТ

(Битие 45:5-8,15; 1 Царе 24:17; Деяния 7:60; 1 Солунци 5:15)

Благостта е специална характеристика на Бога. Благостта идва от Бога. Той силно набляга на нея. Когато Исус Христос бе физически в света, бе документирано с учудваща простота, че **"Исус от Назаред... обикаляше и правеше благодения"**. Благостта, особената характеристика на Христос, е това, което Павел причислява към плода на Духа. Благостта е плод, идващ от живот, който е подхранван с Божията изобилна благодат. Християнинът, чийто живот излъчва благост, е човек с благородна цел, стабилен характер, надеждно поведение и достоен за доверие начин на живот. Той е добър, благодатен и щедър. Той е мил, миролюбив, радостен и се е заел със задачата да прави другите щастливи. Благостта премахва всякакво усещане за гордост и преднамереност.

ВЯРНОСТ

(1 Царе 17:35; Псалм 37:3,5; Исаия 26:3,4; Псалм 125:1)

Верността, най-общо, е основата на убеждението ни. Тя е божествено всаден принцип на вътрешна и безрезервна увереност, доверие и упование на Бог и на всичко, което Той казва. Тази вяръност, като плод на Духа, прави вяръващия да разчита на Бог, да е уверен и сигурен в църквата, да вяръва на водачите и на братята и сестрите в църквата. Основата на верността ни е любовта. Християнинът, който е пълен с вяръност, обича до там, че да се довери и предаде вяръно в служба на ближния и на църквата. Затова и верността е действаша. Тя има най-доброто обяснение за всяка ситуация. Тя се хваща и за най-малкия повод за доверие в другите – в хората, в църквата, в Бога.

КРОТОСТ

(Лука 6:29; 1 Петрово 3:4; Галатяни 6:1; Числа 12:3; Софоний 2:3)

Кротостта е самата истинска същност и характер на Христос. Всеки християнин с небесно съзнание трябва да разбере, какво е библейската Христова кротост. Кроткият е внимателен, сговорчив, отстъпчив, но ПОСТОЯНЕН и ПРЯМ. Той е силен, дързостен и благ. Той използва силата и дързостта си, за да защити славата на Бог. Кроткият вижда добродетелите у другите и дава най-доброто от себе си, за да помогне на братята и сестрите да живеят щастлив живот. Кроткият християнин е смирен, тих, любезен, мек и търпелив, особено към слабите.

СЕБЕОБУЗДАНИЕ

(Тит 2:2; Притчи 16:32; 2 Петрово 1:5-7; Яков 3:2)

Себеобузданияето още се нарича самоконтрол, съдържаност, самообладание. Себеобузданияето изглежда е последният и върховен плод на Духа. Себеобузданияето е външният белег на един добре дисциплиниран живот. То е самият характер на човека. Себеобузданияето означава подчиняване на цялата личност – тялото, душата и духът – за да върши точно това, което Христос иска да се върши. Това означава, че цялостната личност на вяръващия – умът, емоциите и волята му – са на разположение на Христовата заповед. Цялото тяло – неговите апетити, енергия, желаниа, език, очи и инстинкти – са управлявани от Бог.

Въпрос 7: Обясни характера на всеки един от плода на Духа, който изучихме.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Колосяни	1	Еремия	24
Вторник	..	2	..	25
Сряда	..	3	..	26
Четвъртък	..	4	..	27
Петък	1 Солунци	1	..	28
Събота	..	2	..	29
Неделя	..	3	..	30

Стих за запомняне: "А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза" (1 Коринтяни 12:7)

Текст: 1 Коринтяни 12:1-18

Темата за дарбите на Духа е от първостепенна важност за всеки християнин, вярващ в Библията. Никога не е излишно да се преповтаря нуждата от цялостно разбиране на тази тема. Необходимо е да бъдем напълно просветлени относно нещата, които са ни дадени даром от Бог. Освен това, може да притежаваме някои духовни дарби, които да си остана бездейни, ако не бъдат разпалени. Познанието на дарбите на Духа ще ни помогне да разпалим дарбите у нас. Бог не желае ние да сме в неведение относно това.

Въпрос 1: Защо вярващият трябва да знае за духовните дарби?

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ ЗАБЛУДИТЕ

Апостол Павел, при шест отделни случая, предупреждава църквата срещу заблудата на неведението. **"При това, братя, желая да разберете и за духовните дарби" (1 Коринтяни 12:1).**

Едно библейско поучение относно дарбите на Духа ще ни насърчи да се потопим в тези дарби и да ги получим, а правилното познание за духовните дарби ще ни предпази от погрешните заблуждаващи учения и небиблейски опитности. Така ще можем да отличим истинските от подправените дарби.

Духовните дарби се различават от естествените таланти и от плода на Духа. Посредством дарбите на Духа, вярващият демонстрира разноликата природа на Божията сила. Каквато и дарба да имаме, нашата цел е да назидаваме тялото на Христос и да прокламираме спасителната благодат на Господ Исус Христос, за да достигнем до краищата на света възможно най-бързо.

Въпрос 2: Каква е разликата между духовните дарби и естествените таланти?

Все пак, има и някои погрешни схващания по темата за дарбите на Духа. Тези погрешни схващания са дали тласък на множество опитности, преминаващи от крайно лицемерие към краен фанатизъм. В някои църкви и християнски групи се казва, че дарбите на Духа са действали само по времето на апостолите. Затова те ги отхвърлят и казват, че днес те не се изискват или че са небиблейски. В някои други църкви изявите на дарбите на Духа достигат да толкова неназидателен и небиблейски вид, че предизвикват предпазливост. Никоя от тези крайности не е правилна. Който не дава място за дарбите на Духа, угасва Духа; който опорочава дарбите на Духа, наскърбява Дух. Библията казва: **"Духа не угасвайте" и "не наскърбявайте Святия Божии Дух" (1 Солунци 5:19; Ефесяни 4:30).**

Въпрос 3: Кои погрешни схващания относно дарбите на Духа се разпространяват сред хората?

Библейската църква, според думите на един автор "е онази, в която дарбите на

Духа се изявяват мощно в единно намерение, в любящо взаимодействие, в обща цел и в съвместна преданост към Христос. Всички дарби действат в хармония: всички служби са допълват една друга; и всички действия съдействат към едно и също нещо. Всяко друго положение противоречи на плана на Святия Дух". В този урок ще се стремим да представим ясно и сбито библейското виждане относно тази така важна тема.

Въпрос 4: Защо е погрешно някой вярващ да си мисли, че неговата дарба е по-важна от тези на другите и какъв би трябвало да бъде смисъла от действието на дарбите на Духа?

КЛАСИФИЦИРАНЕ НА ДАРБИТЕ (Ефесяни 4:8-11; 1 Коринтяни 12:28-30)

"Дарбите са различни; но Духът е същият. Службите са различни; но Господ е същият. Различни са и действията; но Бог е същият, Който върши всичко във всичките човеци. А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза. Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух; на друг вярва чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единия дух; на друг да върши велики дела, а на друг да пророкува; на друг да разпознава духовете; на друг да говори разни езици; а пък на друг да тълкува езици. А всичко това се върши от един и същи Дух, който разделя на всеки по особено, както му е угодно" (1 Коринтяни 12:4-11)

В желанието си да представи сбито наставление по въпроса за дарбите на Духа, апостолът казва, че дарбите са различни, че службите или служенията са различни и че действията са различни (**4-6 стих**). Дарбите на Духа, очертани от осми до десети стих са девет на брой. Тези девет дарби, според разликите в техните служби и действия, могат да се разделят на три групи. Групите се основават на подобността на дарбите и взаимовръзката между дарбите от всяка група.

Първата група са ДАРБИТЕ НА ОТКРОВЕНИЕ. Към тази група спадат *говоренето с мъдрост, говоренето със знание и разпознаването на духовете*. Дарбите на говорене с мъдрост и говорене със знание имат тънка, едва забележима разлика помежду си. Разликата се състои в това, че докато едната се занимава с фактите, другата се отнася до анализирането на фактите и действията на базата на фактите. По този начин едната се занимава с изясняването на фактите, а другата се състои в мъдрото анализиране на фактите. Говоренето с мъдрост се отнася до прилагането на знанието. Думата "мъдрост" има общ корен с думата "мъдър".

Тези дарби са наръчното средство за управлението на църквата. Появяват се множество случаи в работата на църквата и изникват множество проблеми, при които е необходимо специално откровение на мъдрост. Дарбите на мъдрост и знание са нужни, за да могат да бъдат взети важни решения в църквата.

По времето на ранната църква имаше един случай, когато подобни дарби бяха необходими за посрещане на необходимите нужди (избирането на Стефан и другите дякони, които бяха пълни със Святия Дух и с мъдрост). Не беше човешката мъдрост, която доведе Соломон до вземане на правилното решение. По онова време не съществуваха кръвните проби. Една погрешна преценка от негова страна би го компрометирала пред народа. Никакви семинари, университети или библейски училища не биха могли да помогнат на Соломон да вземе правилното решение в подобна ситуация. Той се облегна изцяло на Божията мъдрост и отсъди точната присъда. Възкликанието на наблюдаващия го народ разкри истинския източник на Соломоновата мъдрост. **"И целият Израил чу за съда който царят отсъди; и**

бояха се от царя, защото видяха, че Божия мъдрост имаше в него, за да раздава правосъдие” (3 Царе 3:28).

Втората група са ДАРБИТЕ НА СИЛА. В тази група спадат дарбите на *вяра, изцеление и вършене на чудеса*. Тези дарби се характеризират със своя динамизъм. Например дарбата на вяра е проявяване на необикновена вяра, за да се извършват подвизи в живота на църквата и нейните членове. Мойсей прояви този вид вяра, когато преведе израилтяните през Червено море в лицето на очевидно непреодолими трудности. Давид приложи този вид вяра, когато се изправи срещу Голиат. Павел приложи този вид вяра, когато каза: **“За това господа, бъдете бодри, защото вярвам в Бога ...” (Деяния 27:1-40)**. И другите две дарби от тази група – изцеления, вършене на чудеса са подобни.

Третата група се състои от *дарбите на пророчество, разни езици и тълкуване на езици*. Може да се забележи, че тези дарби са свързани с “вдъхновение” и затова те се наричат ДАРБИ НА ВДЪХНОВЕНИЕ. Също тези дарби се наричат и гласови дарби, понеже, при тяхното действие, се използват главно гласовите органи. Обикновено, когато тези дарби са в действие, Святият Дух вдъхновява вярващия отвътре, за да говори.

Въпрос 5: Как са групирани дарбите на Духа? Опишете, какво се включва във всяка група.

ИЗЯСНЯВАНЕ НА ДАРБИТЕ

(4 Царе 6:1-33; 3 Царе 3:23-27; Римляни 12:3-8)

Писанията изобилстват с примери за действията на духовните дарби. Тези примери са наръчник за изясняване действието на всяка една от дарбите.

Духовната дарба на говорене с мъдрост е свръхестествена проява на Божията мъдрост във време на нужда. Говоренето със знание е свръхестественото откровение на божествено знание. Знанието е суровината. Мъдростта е правилното използване на тази суровина-знание в полза на личностите, църквата, народа и семействата. Бог дава на вярващия да говори с мъдрост и да говори със знание за полза, утеха и помощ на цялото Христово тяло и в частност на наранените части от тялото.

Дарбите на мъдрост и знание са нужни и при проповядването и поучението. Служителят, който чувства дълбоката нужда да води овцете си към Небето, трябва да търси Бога за мъдрост, която се простира отвъд естествените човешки способности. Павел каза: **“... като поучаваме всеки човек с пълна мъдрост” (Колосяни 1:28)**. Дарбата на мъдрост е различна от това, човек да е по природа надарен с мъдрост, или пък да е наследствено мъдър. Действието на дарбата на знание се състои в предоставянето на недостъпно за другите знание от Бог към вярващия, който пък от своя страна го използва за обща полза в църквата. Това не е знание, което може да се придобие с учене; то е свръхестествено.

Дарбата на разпознаване на духовете е свръхестествено проникновение в областта на духовете, за да могат те да се забележат и да се установи тяхната самоличност. Тук не се има предвид човешки подозрение или фантазии. И ние имаме примери за това в Библията. Елисей, например, видя огнените коне и колесници, понеже той разпознаваше духовете. Чрез дарбата за разпознаване на духовете Павел видя предсказвателния дух у момата, която ходеше постоянно след него. Разпознаването на духовете върви ръка за ръка с изгонването на демони.

Тези дарби на откровение са тясно свързани и се подпомагат една друга. Действията на дарбата на говорене със знание, без говоренето с мъдрост, унищожават хората на Бог и делото на служението. Когато Бог ти даде да говориш със знание, необходима ти е и дарбата да говориш с мъдрост, за да са възползва, назидава и утешава цялата църква.

Дарбата на вяра е свръхестествена изява на уверението в молитвения отговор,

спуснат в сърцето на вярващият. Това е особена изява на вярата. Човекът, който има тази дарба на вяра, е онзи, върху когото е слязъл Духът на Бога и му е дал възможност да отстоява изпълнението на Божието Слово, да говори в Исусовото име и да уверява другите в изпълнението на обещанията. Дарбата на вяра е нещо по-различно от вярата в спасението. Това е вярата, която премества планини и извършва свръхестествени неща.

Изцелителната дарба е свръхестественото проявление на силата да се изцеряват болните. Има множество прояви на изцелителната дарба в Библията. В девета глава на Деяния Петър каза **"Ананий, Исус Христос те изцерява. Стани, оправи леглото си"** (Деяния 9:34). Това е действието на изцелителната дарба.

Дарбата да се вършат велики дела е свръхестествената сила за мощни чудеса. Тези чудеса могат да включват възкресяване на мъртви, чудотворни промени на обстоятелствата, снабдяване по необикновен начин, мигновено или публично изцеряване. Изцеряването на Нееман е чудо. Разделянето на Червено море е друго чудо.

Пророчеството е свръхестествено изказване, използвайки местния говорим език. Действията на дарбата да се пророкува е лишена от шумната атмосфера и екстаз, наблюдавани в "молитвените домове". Дарбата е, за да е от полза за цялата църква. Павел каза:

"А който пророкува, той говори на човеци за назидание, за увещание и за утеха. Който говори на непознат език, назидва себе си; а който пророкува, назидва църквата" (1 Коринтяни 14:3-4)

Тук виждаме истинския характер на пророкуването. То е вдъхновено, помазано изказване в събранието, което назидва, утешава и увещава братята и сестрите. Пророкуването превъзхожда говореното на езици, понеже назидва църквата. Пророчеството не идва в следствие на обезумял, див екстаз. В Библията имаме примери.

"И след като бяхме преседяли там много дни, един пророк на име Агав слезе от Юдея. И като дойде при нас, взе Павловия пояс та си върза нозете и ръцете, и рече: Ето що каза Светият Дух: Така юдеите в Ерусалим ще вържат човека, чийто е тоя пояс, и ще го предадат в ръцете на езичниците" (Деяния 21:10-11)

Това е дарбата да се пророкува в действие.

Въпрос 6: Кое е по-важно за изграждането на църквата, пророкуването или говоренето на езици и защо?

Дарбата някой да говори разни езици се изразява в изказвания на разни видове езици, непознати на говорещия или молящия се. Ранните вярващи говореха и се молеха на разни езици. Павел каза **"аз говоря езици повече от всички ви"** (1 Коринтяни 14:18). Този, който говори на разни езици, изказва дълбоките неща на Духа.

"Защото, който говори на непознат език, той не говори на човеци, а на Бога, защото никой не му разбира, понеже с духа си говори тайни" (1 Коринтяни 14:2)

ПОСВЕЩЕНИЕ ЗАРАДИ ДАРБИТЕ

(4 Царе 2:1-15; Деяния 1:13-14; 1 Коринтяни 12:31; 1 Коринтяни 14:1-2)

Недисциплинираното ставане и говорене на разни езици, докато се проповядва Божието Слово е небиблейско. То не е белег за духовност. То е доказателство за

духовно лицемерие и плътски ум. В Божия дом се изисква ред и дисциплина.

Много християни искат духовните дарби, както децата искат играчки за игра. Те нямат никакъв задълбочен мотив за това. Други смятат да **"купят Божия дар с пари"** и да го използват за лични цели. Симон е представител на този вид хора.

"А Симон, като видя, че с полагагането на апостолските ръце се даваше Светия Дух, предложи им пари, казвайки: Дайте и на мене тая сила щото, на когото положи ръце, да приема Светия Дух. А Петър му рече: Парите ти с тебе заедно да погинат, защото си помислил да придобиеш Божия дар с пари. Ти нямаш нито участие, нито дял в тая работа, защото сърцето ти не е право пред Бога" (Деяния 8:18-21)

Духовните дарби не се намират във вакуума. Ти трябва да си спасен, отделен, осветен, изпълнен с Духа и посветен. Ти трябва с усърдие да използваш онова, което вече имаш – **"помагане, милосърдие, ходатайство, даване, увещаване"** (Римляни 12:6-8).

Бог е методичен Бог. Той няма да ти даде прекалено много наведнъж. Това, което правиш с дарбите и талантите, които в момента имаш, определя дали Бог ще ти даде още повече. Посвещението не означава само обещание за бъдещо послушание. То включва пълно предаване на Божията открита воля днес.

Въпрос 7: Какво е нужно за да получим и да започнем да проявяваме духовни дарби?

ПОТВЪРЖДЕНИЕ ПОСРЕДСТВОМ ДАРБИТЕ

Правилната употреба на духовните дарби, водена от Духа, демонстрира силата на Бог сред хората и потвърждава проповядването на благовестието. Безпрецедентните действия на дарбите на Духа в служението на Исус потвърждаваха Неговите заявления. Той смело разобличи хората, казвайки **"...ако не вярвате мене, вярвайте делата, за да познаете и повярвате, че Отец е в мене и аз в Отца"** (Йоан 10:38).

Учениците започнаха служението си като **"излязоха и проповядваха навсякъде. И Господ и съдействаше като потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха"** (Марк 16:20). Това е потвърждението, което имаме посредством дарбите. Святият Дух описа как Бог потвърждаваше служението на ранната църква посредством дарбите.

"...като му свидетелствуваше и Бог чрез знамения и чудеса, чрез разни велики дела и чрез раздаване Светия Дух по волята Си?" (Евреи 2:4)

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Солунци	4-5	Еремия	31
Вторник	2 Солунци	1-2	..	32
Сряда	..	3	..	33
Четвъртък	1 Тимотей	1	..	34
Петък	..	2	..	35
Събота	..	3	..	36
Неделя	..	4	..	37

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеа учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”
Марк 12:24

“Тогавя им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**
